

உ
கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-க௩.] ராக்ஷஸவ்ரு ஆடிமீ [பகுதி-க௩.
Vol. XIII. July-August, 1915. No. 9.

ரஸாயன நூல்.

CHEMISTRY.

முகவுரை.

நமதுதேசத்தில் ஆங்கிலங்கற்க இயலாதவர்கள் 100க்கு 99பேர்க ளிருக்கின்றனர். இப்பெரும்பான்மையோர், அக்குறையால் நவீன சாஸ்த்ராகஸ்யங்கனையும், அற்புதங்களையும் அறிந்து, அனுபவித்து, ஆநந்திக்கக்கூடாத நிலைமையிலிருக்கின்றனர். இவர்களுக்கு நமதுதேச பாஷைமூலமாய் நவீனசாஸ்த்ரங்களைக்கற்பிக்கவேண்டும் என்று ஆங் காங்குப் பலமுயற்சிகள்செய்யப்பட்டுவருகின்றன. தேசபாஷைமூல மாய் நவீனசாஸ்த்ரங்களைக்கற்பிப்பது கடினமென்று சில நவீனர்கள் தர்க்கித்துவருகின்றனர். தேசபாஷைகளில் நவீனசாஸ்த்ரங்கள் எழுதப் படவில்லையென்றும், அவ்வாறு, எழுதுவதற்குவேண்டிய பதங்களும் பரிபாஷைகளும், இதரசொளகரியங்களும் தேசபாஷைகளில் இல்லை யென்றும் அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். இக்குறையும் ஒருபெருங்குறை தான். ஆயினும் இது தீராக்குறையல்ல. இக்குறையைநீக்குவதற்குத் தமிழிழிமானிகள் பலவிதமுயற்சிசெய்யவேண்டியது அவசியமாகும்.

இக்குறையைநீக்க இயலுமா என்று பரீக்ஷைசெய்ய உத்தேசித்தே சிலநூல்களைத் தமிழில் இயற்றத்துணிந்தேன். ஏதோ எனதுசுற்றறிவுக் கெட்டியவரை செல்வநூல்(Economy) என்பதொன்று தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுச் செந்தமிழில் மாதந்தோறும் பிரசுரம்செய்துமுடிக்கப் பட்டது. அங்ஙனமே, ரஸாயனநூலையும் இயற்றுவதாய் உத்தேசம்.

இது, முதன்முயற்சியாதலால் மிகுதிகள், குறைகள், பிழைகள் பல இருப்பது இயற்கையே. ஆதலால், தமிழிழிமானிகள்யாவரும் அவைகளை நுட்பமாய்க்கவனித்து, அவர்களபிப்பிராயங்களைத்தெரி வித்துவருவார்களானால், அவைகள் அன்புடன் அங்கீகரிக்கப்படுவ துடன் நமது தமிழிவிருத்திக்கே பெருஞ்சாதகமுமாகும்.

*

ரஸாயன நூல். Chemistry.

அத்யாயம்—1.

ப ரி ப ா ஷ க ள்.

ரஸாயனம் :—(ரஸம்+அயனம்) மூலம் (Elements), மிச்சரம் (Mixture), கல்பம் (Compound) என மூன்றுவகைப்பட்ட ரஸாயனப் பொருள் (Chemical substances) களின் குணம், ரூபம் முதலான தன்மைகளையும், அவைகளின் பரஸ்பரஸம்பந்தங்களையும், அவைகள் சேரும்முறைகளையும், பிரியும்முறைகளையும்பற்றிக் கூறும்நூல் ரஸாயனநூல் எனப்படும்.

ரஸாயனப்பொருள்கள், மூலம் மிச்சரம் கல்பம் என மூன்று வகைப்படும்.

மூலம்:—(Element). ரஸாயனமுறையாலாவது வேறு எவ் விதமுறையாலாவது வெவ்வேறுபொருள்களாகப் பிரிக்க இயலாத தனிப்பொருள், மூலம் எனப்படும்.

மிச்சரம்:—(Mixture). இரண்டு அல்லது அதிகமானபொருள்கள் கலந்திருப்பது மிச்சரமெனப்படும்.

கல்பம்:—(Chemical Compound) இரண்டு அல்லது அதிகமானமூலப்பொருள்கள், ரஸாயனமுறைப்படி கலந்து, நாமரூப குணங்களன்றி, வேறு புதியபொருளாவது கல்பம் எனப்படும்.

உதாரணம்:—ஜலம்.

மூலங்கள் = 2 பங்கு ஹைதரம் + 1 பங்கு ஆக்ஸிஜன்.

குறி— $H_2O = \text{ஹை}_2 + \text{ஆ}$.

அதாவது: †ஹைதரம், ‡ஆக்ஸிஜன் என்னும் மூலப்பொருள்கள் முறையே இருபங்கு ஒருபங்காக ரஸாயனமுறைப்படி கூடி ஜலம் எனும் கல்பம் ஆகின்றது, என்பதேயாம்.

குறிப்பு:—ஹைதரம் = Hydrogen. ஆக்ஸிஜன் = Oxygen.

† சீர்க்காற்று. ‡ உயிர்க்காற்று.

மிச்சரம், கல்பம்.

மிச்சரத்திற்சேரும்பொருள்கள் தம்தன்மையை யிழக்கமாட்டா. நீரில் உப்பைக்கலந்தால், நீரின்தன்மையும், உப்பின்குணமும் வேறாகத் தெரிகின்றன.

ஆறாம் கல்பத்திற்சேரும்பொருள்கள் முன்கூறியபடி, தம்தன்மை களை யிழந்துவிடுகின்றன. ஜலத்திற்சேரும் ஹைதரம், ஆக்ஸிஜன் என்னும் இரண்டுவாயுப்பொருள்களும், தங்கள்குணங்களையிழந்து, ஜலம் என்னும் புதிய திரவப்பொருள் ஆகின்றன.

சேர்க்கை, கலப்பு.

சேர்க்கை:—(Mixture அல்லது Mechanical Mixture). இரண்டு அல்லது அதிகமானபொருள்கள் தம்தன்மைகுலையாதுகூடி மிச்சரமாகமாத்திரம் ஆகும்முறை, சேர்க்கையெனப்படும்.

கலப்பு:—(Chemical Combination). இரண்டு அல்லது அதிகமானபொருள்கள்கூடித் தம் நாமரூபகுணங்கள்மாறிப் புதியபொருளாகும்முறை, கலப்பு எனப்படும்.

கட்டி, திரவம், ஆவி.

Solids, Liquids, Gases.

பொருள்கள் உருவத்துக்குத்தக்கவாறு கட்டி, திரவம், ஆவி என மூன்றுவகைப்படும்.

உதாரணம்:—

கட்டி. கல், தங்கம், பனிக்கட்டிமுதலியன.

திரவம். ஜலம், எண்ணெய், அமிலம், பாதரசம்முதலியன.

ஆவி. ப்ராணவாயு (Oxygen), நீராவிமுதலியன.

தன்னிலைமை:—(Normal state). சிலபொருள்கள் இயற்கையிற் கட்டிகளாகவும், சில திரவங்களாகவும், சில ஆவிகளாகவுந்நிற்கும். எந்தப்பொருளையும் இம்மூன்றுநிலைமைக்கும் மாற்றலாம்.

உதாரணம்:—ஜலத்துக்குத் தன்னிலைமை திரவத்துவம் (Fluidity). அதை அதிகமாய்க்காய்ச்சுவதால் ஆவியாய்ப்போக்கிவிடலாம். அதிலுள்ள உஷ்ணத்தைக்குறைப்பதாற் (பனிக்)கட்டியாக்கிவிடலாம்.

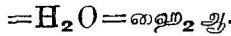
அணு, கணம்.

Atom and Molecule.

அணு:—(Atom). மூலப்பொருளைச் சேதனமுறையாற் பிரிக்கும் பொழுது கடைசியாய்ப் பிரிக்கமுடியாதபரிமாணம் அணு எனப்படும்.

கணம்:—(Molecule). கலப்பொருளைச் சேதனமுறையாற் பிரிக்கும்பொழுது, கடைசியாய்ப் பிரிக்கமுடியாதபரிமாணம் கணம் எனப்படும்.

உதாரணம்:—ஜலம்.

அதாவது ஒருகணம்ஜலத்தில் இரண்டு அணு ஹைத்ரமும், ஒரு அணு ஆக்ஸிஜனும் அடங்கியிருக்கின்றன என்பதேயாம்.

அணுநிறை, கணநிறை.

அணுநிறை:—(Atomic weight). ஓர் அணுவின்நிறைக்கு அணு நிறை எனப்படும். அது மூலங்களுக்குத்தக்கவாறு வித்தியாஸப்படும். உலகத்திலுள்ளமூலங்களிலெல்லாம் அதிகவேசானது ஹைத்ரவாயு. ஆனதால் ஹைத்ரஅணுவையே நிறைமானம் (Unit weight) ஆகக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒரு ஹைத்ரம் அணுநிறை ஒன்று என்று வைத்துக்கொண்டு, மற்றமூலங்களின் அணுவை அளக்கின்றார்கள்.

உதாரணம். ஆக்ஸிஜன்—அணுநிறை 16. அதாவது: ஒரு அணு ஆக்ஸிஜன், ஒரு அணு ஹைத்ரத்தைப்பார்க்கிலும் 16 மடங்கு நிறை யுள்ளது என்பதேயாம்.

கணநிறை:—(Molecular weight). ஒரு கலப்பணத்தின்நிறை கணநிறையெனப்படும்.

உதாரணம்:—ஜலம் = ஹை₂ஆ.

அதாவது = 2 அணு ஹைத்ரம் $2 \times 1 = 2$

= 1 அணு ஆக்ஸிஜன் $1 \times 16 = 16$.

ஆகையால் 1 கணம் ஜலம்

18 என்பதேயாம்.

அதாவது: ஒருகணம்ஜலம் ஒரு அணு ஹைதரத்தைப்பார்க்கிலும் 18 மடங்கு நிறையுள்ளது என்பதேயாம்.

ரஸாயனம், ரஸவாதம்.

Chemistry and Alchemy.

முன்கூறியலக்ஷணப்படி, நாம்கூறும் சாஸ்த்ரத்துக்கு ரஸாயன சாஸ்த்ரம் என்றுபெயர்.

ரஸவாதம், இரும்பு, ஈயம்முதலான தாழ்ந்த உலோகங்களைப் பொன்முதலான உயர்ந்த உலோகங்களாகமாற்றும்முறைக்கு ரஸவாதம் என்றுபெயர். முற்காலத்தில், ரஸவாதம்செய்யவேண்டுமென்ற பேராசையாற் செய்யப்பட்டமுயற்சிகளே ரஸாயனசாஸ்த்ர அபிவிருத்திக்குக் காரணமாயும் அறுகூலமாயும் ஏற்பட்டன.

அத்யாயம்—2.

பஞ்சபூதங்கள்.

Five Elements.

இப்பரஞ்சமானது பஞ்சபூதங்களால் அமைக்கப்பட்டுள்ளதென்று நமது பூர்வசாஸ்த்ரங்கள்கூறுகின்றன.

பஞ்சபூதங்களாவன:—

- (1) ப்ருதிவி (=மண்=Earth).
- (2) அப்பு (=ஜலம்=Water).
- (3) தேயு (=நெருப்பு, ஒளி=Fire).
- (4) வாயு (=Air).
- (5) ஆகாசம் (=Sky).

பஞ்சபூதலக்ஷணங்களாவன:—

	1	2	3	4	5
ப்ருதிவி:—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்	ரூபம்	ரஸம்	கந்தம்.
அப்பு:—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்	ரூபம்	ரஸம்.	
தேயு:—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்	ரூபம்.		
வாயு:—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்.			
ஆகாசம்:—	சப்தம்.				

குறிப்பு:—மேற்கூறிய அட்டவணையில், பிருதிவிக்கு 5 குணமும், அப்புவுக்கு நான்கும், தேயுவுக்கு மூன்றும், வாயுவுக்கு இரண்டும், ஆகாசத்துக்கு ஒன்றுமிருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

இவை இவ்வாறிருக்க, நவீனமுறையில், ப்ருதிவியும் ஜலமும் கல் பங்களென்றும், தேயுவைச் சக்தி (Energy) மாத்ரமேயொழியப் பொருளல்லவென்றும், வாயுவை மிசர்மென்றும், ஆகாசம் சூன்யமேயொழியப் பொருளல்லவென்றும் விவரிக்கப்படும்.

அத்யாயம்—3.

ஜலம். Water.

குறி— H_2O . ஹை₂ஆ.

ஜலம் என்பது சாதாரணமாய் எல்லோரும் அறிந்த ஒரு பிறவிப் பொருளாதலால் முதன்முதல் இச்சாதாரணப்பொருளைப்பற்றி விவரிப்போம்.

இது பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாய்க்கூறப்பட்டிருப்பினும் நவீன சாஸ்திரப்படி மூலமல்ல. ஜலம், இருமடங்கு ஹைட்ரஜன் (Hydrogen)-ம் ஒருமடங்கு ஆக்ஸிஜனும் கூடிய ஒருகல்பமென்று முன்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஜலத்தைப்பிரிக்கும்முறை:—

ஒருகண்ணாடிப்புனலின்சிறுவாயைச் சடை (Cork) யாலடைத்து அதன்வழியாய் மின்லாரயந்திரத்தின் இருகம்பிகளையும், புனலுட்புகும் படிசெலுத்தி, அகன்றபுறம் மேலேயிருக்கும்படிதிருப்பி, அப்புனலை ஜலத்தால்நிரப்பி, பிறகு தண்ணீர்நிறைந்த இரண்டிகண்ணாடிக்குழாய்களை முன்கூறியகம்பிகளில், கம்பிக்கு ஒருகுழாயாகக்கவிழ்த்து மின்சாரப்ரயோகம்செய்வோமானுற் சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம், குழாய்களி் விருந்தஜலம் கீழே இறங்குவதைப்பார்க்கலாம். ஆனால், ஒருகுழாயில் இறங்கியஜலத்தைப்பார்க்கினும் இன்னொருகுழாயில் இருமடங்கு இறங்கியிருக்கும். ஆனால் ஜலமில்லாத இடம் சூன்யமல்ல. ஜலம் கொஞ்சமாய்க்குறைந்தகுழாயில் ஆக்ஸிஜனும், மற்றதில் ஹைட்ரஜனும் சேர்ந்திருக்கின்றன. அரைவாசிக்காற்றுள்ளகுழாயைக் கட்டடைவிரலர்

லடைத்துக்கொண்டு தண்ணீரிலிருந்தெடுத்து, ஒரு தழல்திரியைச் செலுத்துவோமானால், திடீரென்று அத்திரி பற்றி எரியும். இதுதான் ஆக்ஸிஜனுடைய லக்ஷணம். அதேமாதிரி மற்றக் குழாயைக் கவிழ்த்த வாறே எடுத்துத் தழல்திரியைச் செலுத்தினால், அது ஆக்ஸிஜனிற் போலப் பற்றி எரியமாட்டாது. ஆனால் எரிதிரியை அதிற் செலுத்தினால் அவ்வாயுவிற் பற்றி நீலவாணமாய் எரியும். இதுதான் ஹைட்ரவாயுவின் லக்ஷணம்.

இதனால் நாம் அறிவன:—

- (1) ஜலம், ஒருகல்பப்பொருள்.
- (2) மின்சாரப்ரயோகத்தால் அதை ஆக்ஸிஜன், ஹைட்ரம் என இரண்டு வாயுப்பொருள்களாகப் பிரிக்கலாம்.
- (3) இரண்டுபங்கு ஹைட்ரமும் ஒருபங்கு ஆக்ஸிஜனுமாகப் பிரியும் என்பனவாம்.

ஃ ஜலம் = ஹை₂ ஆ = H₂O.

2 பங்கு ஹைட்ரம் + 1 பங்கு ஆக்ஸிஜன்.

நிறை பொருள் அணுநிறை.

2 அணுஹைட்ரம் = 2 × 1 = 2

1 அணு ஆக்ஸிஜன் = 16

1 கணஜலத்தின் தன்னிறை = 18

ஜலம்: செய்முறை.

இதேமாதிரி, ஹைட்ரத்தை எரிக்கும்பொழுது, அது பக்கத்திலுள்ள ஆக்ஸிஜனுடன் கலந்து ஜலமாக மாறிவிடுகின்றது.

குறிப்பு:—மின்சாரயந்திர அமைப்பைப்பற்றிப் பின் யந்திரவிவர அத்தயாயத்தில் விவரிக்கப்படும்.

அத்யாயம் 4.

ஆக்ஸிஜன் அல்லது ப்ராணவாயு.

குறி. ஆ. 0

ஜலத்தைப்பிரிப்பதால், ஆக்ஸிஜன், ஹைதிரஜன் என்னும் இருவகை வாயுக்கள் உண்டாகின்றனவென்று முன்கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ஆக்ஸிஜனுடையகுணங்களையும், உற்பத்தியையும்பற்றி விவரிப்போம்.

குணங்கள்.

ஆக்ஸிஜன், என்பது நிறம், ரூபம், ருசியற்ற ஒருவாயு. அது சாதாரணவாயுவில் 4 மடங்கு கைந்திரவாயுவுடன் கலந்திருக்கின்றது. அது ப்ளூரன்(Flurine) என்பதைத்தவிர மற்றமூலங்களுடன்சேர்ந்து ஆக்ஸிஜன்கள் (Oxides) ஆகின்றது. ஆக்ஸிஜன் மற்றமூலங்களுடன் சேரும்பொழுது சிலசமயங்களில் உஷ்ணமும் சிலசமயங்களில் ஓளியும் உண்டாகின்றன. அதனால்தான் ஆக்ஸிஜன் எரிகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது. பாறைகள், மணல்கள், சுரங்கங்கள் முதலான பல பொருள்களில் ஆக்ஸிஜன் கலந்திருக்கின்றது. பூமண்டலத்திற் பாதி நிறைக்குமேல் ஆக்ஸிஜன் உள்ளது. ஆக்ஸிஜன் ப்ராணிகளின் ஜீவாதாரமானபொருளாதலால், ப்ராணவாயுவென்று சொல்லப்படுகின்றது. ப்ராணிகள் ஆக்ஸிஜனை, உட்கொண்டு, தங்கள் இரத்தத்தைச் சுத்தி செய்துகொள்ளுவதுடன், தங்கள் தேக உஷ்ணத்தையும் காப்பாற்றி வருகின்றன. ஆக்ஸிஜனில்லாவிடில் ப்ராணிகள் அரைநாழிகைகூட ஜீவிக்கமுடியாது.

ஆக்ஸிஜன் உற்பத்தி.

செய்முறை.

ஜலத்திலிருந்து ஆக்ஸிஜன் எடுக்கும்முறை முன்விவரிக்கப்பட்டது. இதுதவிர, பலவித ஆக்ஸிஜன்(Oxides)களையும், ஆக்ஸிஜன்கல்பங்களையும் காய்ச்சுவதால் ஆக்ஸிஜனைப் பிரித்தெடுக்கலாம்.

உதாரணம்:—ரஸவிரந்தூர (ரஸ-ஆக்ஸிஜம்-Oxide of mercury) த்தை ஒருகுழாயிலிட்டுக்காய்ச்சினால், ஆக்ஸிஜன்பிரிந்து வெளியே வரும். அதை வக்ரநாளம் (Bent tube) மூலமாய் ஒரு சீசாவில் அடைத்துக்கொள்ளலாம்.

பரீகை. Test.

ஜ்வாலையில்லாமல் தழுவடன்கூடிய ஒருதிரியை ஆக்ஸிஜனுள்ள சீசாவில் நுழைத்தால் அது ப்ரகாசமாய் ஜ்வாலையுடன் எரியும். அவ்வாறு எரிவதால், கரியமிலவாயு (Carboric acid gas) உண்டாகும்.

ஆக்ஸிஜன்கலப்பங்கள்.

Compounds of Oxygen.

ஆக்ஸிஜன் பலபொருள்களுடன்சேர்ந்து கலப்பங்களாகின்றது. அவை, அந்தந்தப்பொருள்களைப்பற்றிக்கூறும்பொழுது விவரிக்கப்படும்.

பொருள்களுடன் ஆக்ஸிஜன்சேர்ந்து உண்டாகும் உப்புக்கள் ஆக்ஸிஜன்கள் (Oxides) என்று சொல்லப்படும்.

உதாரணம்:—

வழக்குப்பெயர்	பரிபாஷை	ஆங்கிலம்
ரஸவிர்தாரம்	ரஸஆக்ஸிஜம்	Red oxide of mercury.
நாகபஸ்பம்	நாகஆக்ஸிஜம்	Oxide of zinc.
மிருதாரகிங்கி	ஈயஆக்ஸிஜம்	Oxide of lead.

அத்யாயம் 5.

ஹைதிரம்.

Hydrogen.

குறி. ஹை=H.

ரஸாயனப்பொருள்களிலெல்லாம் மிகவும் லேசானது ஹைதிரம். இது ஒரு மூலப்பொருள். வாயுரூபமானது. இது முன்கூறியபடி ஜலத்திலும், அமிலம்(Acids)களிலும் இருக்கும். இது மிகவும் லேசான மூலமானதால், ரஸாயனப்பொருள்நிறைக்கு நிறைமான(Unit weight)மாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகின்றது.

குணம்:—ஹைதிரம் என்பது நிறம், ரூபம், ருசியற்ற ஒருவாயு. மூலங்களிலெல்லாம் மிகவும்லேசானது.

சோதனை. Test.

ஹைதிரம் நிறைந்த சீசாவைக் கவிழ்த்தவாறேபிடித்து, ஒரு எரி திரியை அதனுட்கொலுத்தினால் அதிலுள்ளகாற்று எரிவதையும், திரி

அணைந்துபோவதையும் பார்க்கலாம். டிறுபடி திரியைவெளியே எடுக்கும்பொழுது அதேஜ்வாலையால் திரியும் எரியும். இதுதான் ஹைட்ரவாயுவின் லக்ஷணம்.

ஹைட்ரம் செய்யுமுறைகள்:—ஹைட்ரம் பலமுறைகளால் எடுக்கப்படும்.

(1) ஜலத்திலிருந்து மின்சாரப்பரயோகத்தால் ஹைட்ரம் எடுக்கும் முறை முன் விவரிக்கப்பட்டது.

(2) ஒரு மின்களவு பொடாஸியம் என்னும் உலோஹத்தைத் தண்ணீரிற்போட்டால், அது தண்ணீரில் மிதக்கும். தண்ணீரைத் தொட்டவுடன் அதைச்சுற்றித் தீப்பற்றி எரியும். அதாவது பொடாஸியம் ஜலத்திற்பட்டவுடன் ஜலத்திலுள்ள ஹைட்ரம் பிரிகின்றது. அப்பிரிவாலுண்டாகும் உஷ்ணத்தால் ஹைட்ரம் எரிகின்றது. ஜலத்திலிருந்து ஹைட்ரம்பிரிந்தவுடன் அதனுடனிருந்த ஆக்ஸிஜன், பொடாஸியத்துடன்சேர்ந்து, பொடாஸியஆக்ஸிஜம் அல்லது பொடாஸியக் காரம் (Alkali potash) உண்டாகின்றது. இப்புதிய பொருள்கலந்த தண்ணீரில், சிவப்புலிட்மஸ் நீரைக் (Red litmus Solution) கலந்தால் அது நீலவர்ணமாய்விடும். சிவப்புலிட்மஸ்ஸை நீலமாக்குவதுதான் கார (Alkali)ங்களின் லக்ஷணம்.

குறிப்பு:—பொடாஸியத்தை மண்ணெண்ணெயில் வைத்திருக்க வேண்டும். காற்று அல்லது ஈரம்படும்படி வைக்கலாகாது. கத்தியால் அதைத் துண்டிக்கவேண்டும்.

(3) இதேமாதிரி ஸோடியம் என்னும் லோஹத்தைத் தண்ணீரிற்போட்டால் ஹைட்ரம்பிரிந்து சோடாக்காரம் உண்டாகும். ஆனால் உஷ்ணம் சுவல்பமானதால், ஹைட்ரம் எரியமாட்டாது.

வேறுமுறைகள்:—பொடாஸியம், ஸோடியம் என்னும் *உலோகங்களால் ஜலத்திலிருந்து ஹைட்ரத்தைப்பிரிக்கும்முறைகள் கூறப்

*லோஹம் அல்லது உலோஹம் = Metal, உலகம் = World. வித்யாஸுத் தைக் கவனிக்கவும்.

பட்டன. இதேமாதிரி மற்ற உலோகங்களைக்கொண்டும் ஹைதர்வாயு வைத் தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கலாம். அப்பொழுது ஹைதர்ம் பிரிந்து போகப் பாக்கி ஆக்ஸிஜன் அந்தலோகங்களுடன்சேர்ந்து ஆக்ஸிஜ (Oxides)ங்களாகின்றன.

உதாரணம்:—

(4) அயம் (Iron) அல்லது இரும்பாற்பிரிக்கும் முறை:— லோடியம், பொடாவியத்தாற் குளிர்ச்சியிலேயே ஜலத்தைப்பிரிக்கலாம். ஆனால், அயம்போன்ற சில உலோஹங்கள் பழுக்கக்காய்ச்சப்பட்டாலொழிய ஜலத்தைப்பிரிக்கமாட்டா. இரும்பைப் பழுக்கக்காய்ச்சி ஜலத்தில் துழைத்தால், ஹைதர்வாயு பிரிந்துவிடும். மிகுதியான ஆக்ஸிஜன் இரும்புடன்சேர்ந்து அயஆக்ஸிஜம் (Oxide of iron) ஆகும். இதுதான் துரு (Iron rust) எனப்படும்.

சில உலோஹங்கள் அமில(acids)சம்பந்தமானால்தான் ஜலத்தைப் பிரிக்கமுடியும்.

உதாரணம்:—ஒருசீசாவில் தண்ணீரெடுத்து, அதில் ஒரு சிறு நாகத்(Zinc)துண்டைப்போட்டால், ஒருமாறுபாடும் ஏற்படாது. அதனுடன் கொஞ்சம் கந்தகாமீலம் (Sulphuric acid)சேர்ப்போம். உடனே அது பொங்க ஆரம்பிக்கும். இதுதான் காற்றுப்பிரிவதற்கு அடையாளம். அவ்வாறு பிரிந்துவரும்வாயுவை வகரளாத்தால் இன்னொருசீசாவிற்குச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். இதைச் சேர்த்து (l'est)யால் ஹைதர்வாயுவென்று அறியலாம்.

நாகம் + கந்தகாமீலம் = நாககந்தக உப்பு + ஹைதர்ம்.

நா + ஹை₂கஆ₄ = நா க ஆ₄ + ஹை₂.

Zn + H₂SO₄ = ZnSO₄ + H₂.

குறிப்பு:—

நாககந்தக உப்பு=பால்துத்தம்.

ஹைட்ரவாயுவின்லக்ஷணம்.

(1) ஹைட்ரம் ஓர் எரிபொருள் (Inflammable). அது நீலவண்ண மாய் எரியும்.

(2) அது தானாகவே எரியுமேயொழிய, இன்னொருபொருள் எரிவதற்குச் சாதகமாயிராது.

(3) அது எல்லாப்பொருள்களிலும் லேசானது.

சோதனை:—ஹைட்ரம் நிறைந்தசீசாவை எப்பொழுதும் கவிழ்த்துத்தான் பிடிக்கவேண்டும். நிமிர்த்தவுடன் அது பறந்துபோய்விடும். இதனால் ஹைட்ரம் காற்றைவிட லேசானதென்றறியலாம்.

ஹைட்ரகல்பங்கள்.

Compounds of Hydrogen.

ஹைட்ரம் பலபொருள்களுடன் கலந்து கல்பங்களாகின்றது. அது எல்லா அமிலங்களிலும் கலந்திருக்கின்றது. உலோகத்துடன் (ஹைட்ரமிலம் தவிர மற்ற) அமிலம் சேரும்பொழுது அந்தந்தலோஹைடம் பந்தமான உப்பும், ஹைட்ரமும் உண்டாகின்றன.

ஹைட்ரமும் ஆக்ஸிஜனும் மற்றப்பொருள்களுடன் கலந்து உண்டாகும் உப்புக்கு ஹைட்ரஜம் (Hydrate) என்று பெயர். ஹைட்ரகல்பங்களைப்பற்றி ஆங்காங்கு விவரிக்கப்படும்.

(தொடரும்.)

ஆர். எஸ். நாராயணஸ்வாமி ஐயர். B.A., B.L.

உயிரின் தன்மை.

(பசுலக்ஷணம்.)

—:0()0:—

இவ்வியல்பின் பூர்வபக்ஷத்தைச் சித்தாந்தநூல்கள் அதிகமாக விரித்துக்கூறும். சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் மூன்றாம் நான்காம் சூத்திரங்களிலும், பின்னையநூலின் உலகாயதன்மதம் பௌத்தமதம், சமணமதம் முதலியவைகளின் பரபக்ஷத்திலும் இதன்விரிவைக் காணலாம். சிவப்பிரகாசத்திலும் உண்மையதிகாரத்திற் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளைத் தொகுத்துக்கூறுமிடத்து உயிர் பூதமல்ல, பொறியல்ல, கரணங்களல்ல, பிராணனல்ல, உடலல்ல, இவைகளின்கூட்டமல்ல, கடவுளல்ல, வெறும் அறிவுமல்ல, அறியாமையுமல்ல, உருவல்ல, அருவல்ல, உருவருவல்ல, தூலமுமல்ல, சூக்குமமுமல்ல, செயலற்றதமல்ல, செயலுள்ளதமல்ல, அணுவமல்ல, விபுவமல்ல என்பதே.

ஆயின் இதனுண்மைதான் என்னவெனில், சிவஞானபோதம் 4-ம் சூத்திரம் 2-ம் அதிகரணம் உதாரணச்செய்யுளில், 'அதுவதுவாதல்' என்றும், 3-ம் அதிகரணத்தில் 'அருபசொருபியாய்' நிற்கின்றதென்றும், 5-ம் சூத்திரம், 1-ம் அதிகரணத்தில் "அவற்றின் (ஐம் பொறியின்) ஆன்மா ஒற்றித்துக்காணினல்லது அவையொன்றையும் விடயியாவாகலான்" என்றும், 2-ம் அதிகரணத்து, 'தமதுமுதலாலே யுணரும்' என்றும், 8-ம் சூ. 3-ம் அ. "அவைதாம் பளிங்கிலிட்டவன்னம்போல் காட்டிற்றைக்காட்டிநின்றலான்" என்றும், உதாரணச்செய்யுளில் 'பன்னிநமேகாட்டும்படிசும்போல்' என்றும்,

சித்தியாரில், சுபக்கம், 4-ம் சூ. 10-ம் செய்யுளில்,

"அசித்தருவியாகும்போல்வியாகமருவமன்றாய்
வசித்திடவரும்வியாபியெனும்வழக்குடையனாகி
நசித்திடாநூனச்செய்தியநாதியேமறைத்துநிற்கும்
பசுத்துவமுடையனாகிப்பசுவெனநிற்குமான்மா"

என்றும், 5-ம் சூ. 3-ம் செய்யுளில் “அறிவிக்கஅறிவன்” என்றும், பரபரவும் உலகாயதன்மதமறுதலை 20-ம் செய்யுளில்,

“அங்கியான தூதானுமொன்றையணைந்துநின்றிருக்கழந்திடும்
பங்கியாதுயிர் தானுமிப்படிபற்றியல்லதுநின்றிடா” என்றும்,

சிவப்பிரகாசம், உண்மை, 5-ம் செய்யுளில் ‘அதுவதுவாகக் காணும்’ என்றும்,

திருவருட்பயனில், (2-ம் அதி 8-ம் செய்யுள்)

“இருளினிருளாகியெல்லிடத்தினெல்லாம்
பொருள்களிலதோபுவி”

என்றும் படிக்கப்படுகின்றன. இவற்றிற்காணப்படும், உயிரின் அதுவதுவாதற்றன்மையையும், பற்றின் நிற்றலாகாததன்மையையும் பற்றி இங்கு விரிக்கப்படும். இவற்றைப்பற்றி, இப்பொழுதுள்ள உரைகளில், ஒருவரும், அவ்வளவாய் விரித்துப்பேசவில்லை. சிவஞானமகாபாடியம், 6-ம் சூத்திரத்தின்கீழ், யோகிகள் இவ்வான்மாவின் குணத்தைப்பற்றி நமது அத்துவிதசித்தாந்தத்தை விளக்கியுள்ளார். உயிரின்குணமின்னதெனவே, பாசத்தோடும், பதியோடும் இன்னவிதசம்பந்தம்பெற்றிருக்கின்றதெனத் தெற்றென அறியலாம். ஆகையால் இவ்வாராய்ச்சியின்விசேஷமும் விளங்கும்.

மேல், அதுவதுவாதல் என்பதன்பொருள் சார்ந்ததன்வண்ணமாதல்; யாதொன்றுபற்றின் அதனியல்பாய்நின்றல், அதாவது, உயிரின் உண்மையியல்புபாதாயினும், இன்னொருபதார்த்தத்தோடு ஒற்றிநிற்கும்போது, தன்னியல்பு சுவதந்திரம் முதலியகெட்டு, எதனோடு சார்ந்ததோ அதன்சொரூபமடைந்து, தான் என்பதொன்றில்லாமல் முழுதும் மறைந்துநின்றல். “இளமையும், வெண்கடுதாசியும் எல்லாப்பதிப்பையும் ஏற்கும்” என்னும் ஆங்கிலப்பழமொழிபோல், மனிதருடையமனத்தில் வெளியினின்று எதிர்ப்படும் எல்லாப்பொருள்களும் செயல்களும் பதிகின்றன. பிள்ளைகளிடம் தங்கள் தாய்தந்தையரின் நடைஉடைபாவனை, குணம், குற்றம், தொனியெல்லாம் பழகின்றன. மாணாக்கர்களிடம் தங்கள் உபாத்தியாயருடைய மாதிரிகளெல்லாம்பழகின்றன. பட்டினத்தான் ஒருவன் திருநெல்வேலியில் வசிப்பானாயின், அவனுக்குத் திருநெல்வேலியாருடைய ஒருமாதிரியானபேச்சு பிடிபட்டுப்போகின்றது.

“நல்லாரைக்காண்பதுவும் நன்றே”

“தீயாரைக்காண்பதுவும்தீதே”

என்ற நம் ஓளவைப்பிராட்டியின்முதுமொழிகளையே நாம் கவனிக்க வேண்டும். மேலும் இதனுண்மை பலகாலும் எடுத்து ஒதப்படும் பின்வரும் தேவர்குறளாலும்போதரும்.

“நிலத்தியல்பால்நீரிதிரிந்தற்றுகுமாந்தர்க்
கினத்தியல்பதாகும்அறிவு”

நீர் எந்தநிலத்தோடுசேர்ந்ததோ அதன்தன்மையாதல்போல, மனிதருடையகுணமும், அவர்கள்சேர்ந்த இனத்தின்தன்மைபோலாரும். வானத்தினின்று இழியும் சலம் நிறமும் ருசியுமில்லாதது. செம்மண்ணில்வீழ்ந்துசெல்லும்போது செந்நிறமாயும், கருமண்ணில் ஓடும் போது கறுப்பாயும், உவர்திலத்திற் பாயும்போது உவர்ப்பாயும், கலங்கியும் அழுக்கடைந்தும், தன் தன்மையும் நிறமும் பரிசுத்தமும் மாறி நிற்கும். அதுபோலவே மனிதனும் நல்லோருடன்சேர்ந்தபோது நல்லவனுகின்றான். தீயவரோடுசேர்ந்தபோது தீயவனுகின்றான். இவ்வினவிதி (Law of Association) பின்வருமாறு பேசப்படுகின்றது. “நாம் எதனை உய்த்துணருகின்றோமோ, எதனுடன்கூடுகின்றோமோ, அதுபோலாகின்றோம்” இவ்விதி, ஜீவகத்தவனாகல்களிற்பெரிதும் விளக்கப்படுகின்றது.*

*இதற்கு ஒப்பாக, புற்பூண்டுகளிலும், பசு பசுவின் கீடம்முதலியவைகளிலும், விளங்கும் வேறுவேறான தோற்றங்களைக்காட்டலாம். அநேகமாய்த் தன்னைக்காப்பாற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பூச்சிகளும், பறவைகளும், மிருகங்களும், அவைகள் வசிக்குமிடம்பற்றி நிறம்மாறுகின்றன. பச்சையிலைகளிலும் செடிகளிலும்வசிக்கும் பூச்சிகளும் புழுக்களும் பச்சைநிறமடைகின்றன. கொம்புகளிலும், பட்டையின்மீதும் ஊரும்போது, பட்டையின்நிறத்தையும், குச்சி, இலைத்தாள்களின் உருவத்தையும் அடையும். வளக்குப்பூச்சியின் முட்டைகளிலிருந்துண்டாகும், குச்சிப்புழுக்கள் (Stick-caterpillars) நெட்டுக்குத்தாய்த் தலைகீழும் கால்மேலுமாய்நிற்கும்போது அக்கிளைகளின் சிறுகுச்சியினின்றும் வேறுபடா. குச்சிப்புச்சிகள் அல்லது சும்பிடும்பூச்சிகள், (மழைப்பூச்சி அல்லது ஒட்டைப்புச்சி என்று தமிழில் வழங்கப்படுவன), தமக்கு விரைவாகச்செல்லும் சக்தியின்மையால், நாம் வசிக்கும் இடம்பற்றி, அந்தந்த இலைபோலவும், குச்சிகள்போலவும், பூக்கள், புற்கள்போலவும் உருவடைந்து, செடிகளில் உலாவும். மற்றத் தும்பிமுதலியபூச்சிகளை மொற்றிப்பிடித்து இரையாக்கிக்கொள்கின்றன. இப்பூச்சிகளில் வாகையிலைக்கொத்ததைப்போலவும், அறுகம்புற்கொத்ததைப்போலவும் (காய்த்புல்தனியுள்பட) சிலவற்றைப் பார்த்திருக்கின்றோம்.

டார்வின் பண்டிதர்காட்டியது, பன்றிகளை வளர்ப்பவர்கள் பன்றி முகமும், குதிரைகளை வளர்ப்பவர் குதிரை முகமும் உட்கிரார்கள் என்பது. ஒரு தலைவனும் தலைவியும் ஒப்பற்றகாதலுடன் வாழுவதால், முகவிலாசம் ஆரம்பத்தில் எவ்வித வேறுபாடுமையதேனும் வரவர அவ்விருவர் முகமும் ஒரே ரூபமடையவும் செய்கின்றது. அவர்களுக்கு இரு உடம்பும் ஒருயிரும் என்பது அல்லவோ உண்மை. உயிரொன்றாக உடம்பும் ஒன்றாயிற்று. இவர்களில் ஒருவர்க்குண்டாகிய எண்ணம் மற்றவருக்கும் அதேநேரத்தில் உண்டாவதையும் நாம் கண்கூடாகக் கண்டிருக்கின்றோம். “இயற்கையுலகில் தெய்வீக இயல்” (Spiritual Law in the Natural world), என்னும் நூலிற் பின் வருமாறு காண்கின்றோம். “எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகிய மூலத்தை உய்த்துணர்ந்த விவேகிகள் அதனோடு ஒற்றித்தூன்றலால், அவர்களும் காரணர்களாகின்றார்கள்; எதனை உய்த்துணர்ந்தோமோ, எதனோடு நெருங்கச்சார்ந்தோமோ, அதன் வண்ணமாவோமென்பது

ஒருசெடி பச்சையாயிருந்து பழுப்பு வர்ணமடையும்போது, இப்பூச்சிகளும் நிறமாறுகின்றன. பச்சோந்தியினியல்பு மிகவும் ஆச்சர்யமானது. பயத்தினால் நிறம் மாறுகின்றதில்லை. கூட்டிலிருக்கும்போதும், நிறம் மாறாது. ஆனால் ஒடும் போது, தரை சிவப்பாயிருந்தாற் சிவப்பாயும், கறுப்பாயிருந்தாற் கறுப்பாயும் இருக்கும். மரத்தில் ஏறும்போது பட்டைநிறமாயும், இலைகளிலிருக்கும்போது பச்சைநிறமாயும் நிறம் மாறுகின்றது. பறவைகள் எவ்விடம் கூடுகளைக் கட்டுகின்றனவோ அந்தநிலத்தின்சார்பாக நிறமடையும். சிங்கத்தின் நிறமும் அது வசிக்கும் இடம்பற்றியே. செடிகள் இல்லாத ஆப்பிரிக்காதேசத்துப் பாலநிலத்திலே, சிறுகுன்றுகளிலுள்ள துழைகளில் அவைகள் வசிக்கின்றன. அக்குன்றுகளின் ஓரம்நிற்கும்போது, வேட்டைக்காரர்கள் கண்ணுக்கு அவைகள் புலப்படமாட்டா, அப்பாறைகளின் நிறமும், சிங்கங்களின் நிறமும் விரவிநின்றலால். சித்திரக்காரர்களும் படந்தீட்டும்போது இவ்வியல்பை நன்குவிளக்குகின்றார்கள். தூரநின்ற பார்க்கும்போது சிறுகுன்றுகளாகத்தான் தெரியும். நெருங்கி உற்றுப்பார்த்தால் தான் பாறையென்றும், மிருகங்களைன்றும் பாசுபாடு செய்யலாம். புலிகளின் நிறமும் அவைகள் வசிக்கும் மரமடர்ந்தசோலைகளின் மாட்சியே. அச்சோலைகளில், ஒளியும் நிழலும் மாதிமாறியும். புலிகளின் பட்டையும் நிழலும் ஒளியும் போன்றது. அதனால், அவற்றை மற்றச்செடிகள் முதலியவைகளினின்றும் பிரித்துக் காணமுடியாது. ஒருவன் கிச்சிலிமரத்தின் இலைகளைப்பார்ப்பானாயின், அதிற் பச்சைகளின் கறுப்பும் வெளுப்புமான மலத்தைப் பார்க்கலாம். அவைகள் மலமல்ல, அதுபோன்ற புழுக்கள். அவைகள் பச்சைகளுக்கு இரையாகாதிருக்கும் பொருட்டு அப்படி மாறுவேடம்பூண்டிள்ளன. சிலபூக்கள் (புல்லுருவிப் பூடுகளில்) (Orchids) விசேஷமாய்த் தும்பிகளையும் புழுக்களையும் மற்ற உருவங்களையுமே ஒத்திருக்கின்றன. பாடினாத்துரை எழுதிய பூச்சிவருக்க அதிசயம், (Romance of the Insect world) என்னும் நூலில், 6, 7 அதிகாரங்களில் இன்னும் பார்க்க.

என்றும் மாறாதவிதியாதலின். நாம் 'எவருடன் நெருங்கிவாழ்கின் றோமோ, அவர்களைப்போ லாகின்றோம். முகவிலாசமும், பேச்சும், உருவமும் ஒன்றாகின்றது. ஒரொருகால், ஒருபிள்ளை தன்தாயின் வேறாய்ச் செவிவித்தாயினுடைய உருவமடைகின்றது." இவர்கள் கூறும் மனோகரணபலம், அல்லது குண்டேபண்டிதர் (Professor Kunte) கூறும் மனிதனுடைய மறைந்தசக்தி (Potential Power) தான், நாம்கூறும் அதுவதுவாதற்றன்மை. இந்சக்திக்குணந்தான் எல்லா வுபாசனைகட்கும், சாதினபாவனைகளுக்கும் ஏதுவாய்ப் பந்தமோகூறும் எய்துவதற்கும் ஆதாரமாயுள்ளது. நாம் முற்றறிவு, பரிசுத்தம், கட்டின்மையுடையவர்களாயின், சிற்றறிவும் அழுக்கும் கட்டும் நமக்கேன்வந்தது? சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் உடையவர்களாவதில்லையெனின், அது எல்லாருடைய அநுபவத்துக்கும் மாறாகும். வந்த காரணம் தெரியாதெனின், கேட்டதையே மறுத்துச்சொல்லுவதென்னும் தோல்வித்தானமடைந்து, தர்க்கநியாயத்துக்கு மாறாகும். முற்றறிவுடையது சிற்றறிவையடைந்ததென்பதற்குச் சான்று ஏதாவது உண்டா? எவ்விதமாய்ப் பின் நமக்குத்தெரிந்தது? இவ்வினத்தார் ஆப்தவசனம், சுருதிவாக்கு என்று கடைசியாகக் கூறுவார்கள். இவர்கள்கூறும் ஒவ்வொருசுருதிக்கும் பதிற்குருதிகள் சித்தாந்திகளும் காட்டக்கூடுமே? உயிர் இறைவனலன் எனக்காட்டும் சுருதிகள் ஏராளமாகவும், ஏகமென்பதைச்சாதிக்கும்சுருதிகள் மிகவும் அற்பமேயன்றோ? இவ்வற்பசுருதிகளும், நம் சித்தாந்தத்துக்குமுரணாகாமையைப் பின்விரிக்கப்போகின்றோமாதலால், ஈங்குக்காட்டுமுயிரினியல்பு, மனிதன் பந்தத்துக்குப்பட்டு, சிறுதொழில் அடைந்ததை விளக்கும். உடம்பினும், ஐம்பொறி கரணங்களினும் வேறாகிய உயிர், தான் அவைகளாகப் பாவிப்பதனால், அவற்றின்கர்மங்கள் நிகழ்ந்தன. அது தன் உடம்பினையெறிதும்பாராட்டினது. உடம்புக்கும் கரணங்களுக்கும் எது இன்பத்தைத்தருமோ அதனையே ஒருவன்செய்யலுற்றான். துன்பத்தைத்தருவனவற்றின்பேரில் வெறுப்படைந்தான். இந்நிலையற்ற உடம்பின்சுகத்தைவிரும்பிப் பிற உயிர்களிடத்தும், தன் இறைவனிடத்தும் தான்செய்யவேண்டியகடமைகளை மறந்து பாவங்களைச்செய்தான். அவா என்பது அவன் உள்ளத்திற்புகுந்து பலவந்

தப்படுத்திக் கீழே அவனை வீழ்த்திற்றி.* இவ்வாசையே, எல்லாப் பிறப்புக்கும் காரணமாகின்றது. பொய்யாமொழியாரும் இதனை இரண்டு திருக்குறளால், தொகுத்துக்கூறுகின்றார்.

“அவாவென்பவெல்லையிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
தவா அப்பிறப்பீனும்வித்து”

“காமம்வெகுளிமயக்கமியைமூன்றன்
நாமம்கெடக்கெடும்நோய்”

நங்குக் காமம் என்றது நம்பொறிகளுக்கு இன்பந்தருவதில் ஆசை அல்லது வேண்டதல். துன்பந்தருவதில் வெறுப்பு அல்லது வேண்டாமையே வெகுளி. மயக்கம் என்பது மெய்யுணர்தல் என்னு மதிகாரத்தின் முதற்குறளில் இன்னதெனவிளக்கியிருக்கின்றது.

“பொருளல்லவற்றைப்பொருளென்றுணரும்
மருளானும்மாணப்பிறப்பு”

இம்மருள், மயக்கந்தான் ஆணவம், அகங்காரம், அவித்தை, (அவிச்சை) அஞ்ஞானம் என்பது. ஒருபொருள் இல்லாவிடத்து அங்கு ஒருபொருள் இருப்பதாக உணர்வது மயக்கமல்ல. இத்திருக் குறளின்படி ஓரிடத்து ஒருபொருளிருக்கவும், அதை இன்னொரு பொருளாகத் திரிவுபடவுணர்தலே மயக்கம். கிளிஞ்சில் இல்லாத போது வெள்ளியென்று ஒருவன் உணர்ந்தான் இது ஒன்று. கிளிஞ்சில் இருக்கும்போது அதனை வெள்ளியென்று அறிதல் இன்னொன்று.

* பகவத்கீதை - 3-ம் அதி - 36, 37, 38-வாக்கியங்களைக்கவனிச்சு. இதில் “பன்னிரங்கவரும்படிகம்” என்ற பண்டை உவமானமும் படிக்கப்படுகின்றது. வார்ஷேயரே! எதனால் இழுக்கப்பட்டு எதனால் பல்வந்தமாய்ப்பந்திக்கப்பட்டு, மனிதன் இச்சையில்லாமலே பாவம்செய்கின்றான்.

“அன்புடன்பகவான்கூறுகின்றார்: ரஜோகுணத்தின்காரியமாகியஆசையால் தான். அது அவனைமுழுதும் மாசுபடுத்தியது. முழுதும் எரித்தது. அதவே இவ்வுலகில் நமக்குப்பகையென எண்ணு. அக்ரி புகையினாலும், பளிங்கு தூசியினாலும், வயிற்றிற் பிள்ளை சுருப்பப்பயினாலும் எவ்விதம் மூடப்படுகின்றனவே! அவ்விதமே, மனிதன் இதனால் மூடப்படுகின்றான்.”

† பரிமேலழகர், தம் அருமையானஉரைநிலை வடமொழியார் குற்றங்கள் ஐந்தாகக்கூறுவரென்றார். அவை, அவித்தை, அகங்காரம், காமம், வெகுளி பற்று என்பன. யோகசூத்திரம் II(3)-ல் காண்க. முன்னிரண்டும் மயக்கத்திலும், பின்மூன்றும் காமம் வெகுளியிலும் அடங்கும்.

உலகம், உடம்பு முதலிய ஒன்றுமில்லாதபோது தான் எல்லாம் அவையாகநினைத்தல் இதுவொன்று. உலகம், உடம்பு முதலியன இருக்க, அவற்றைத் தானாக அறிதல் மற்றொன்று. முன்னையதை மித்தியாவாதமெனவும், பின்னையதைச் சத்தாரியவாதமெனவும் கற்றறிந்தோர் கருதுவர். இதனையே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராயினாரும் அத்துவிதசித்தாந்திகளும் ஒப்புவது. இதில், ஒன்றையும் பொய்யென்று ஒதுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஒன்றை ஒன்றாக மதிப்பதனால், முதன்முதற் குற்றம் உண்டாக, அதினின்று மற்றெல்லாக்கர்மங்களும் நிகழ்ந்தமை போதருகின்றது. இச்சிவஞானமும் மேற்காட்டிய உயிரின் தன்மை உண்மையின்றேல், நிகழ்வதற்கு ஏதுவில்லை.

தான்கூடியதோடு தன்னை ஒன்றுபடுத்தும்சக்தி மனிதனுக்கு இல்லையேல், தன்னைத் தன்தேகமாகத் தவறமாட்டான். பேயன்பண்டிதருடைய “மனதும் தேகமும்” என்ற துண்ணியநூலைவாசித்தோர் பின்வருபவற்றைக் கவனித்திருப்பார். மனது, உடம்பு மூளையல்லவாகியும், மனதும் உடம்பும் ஆதிஅந்தமாகச் சம்பந்தப்பட்டு இவற்றின்கோற்றங்கள் நேர்பட்டும் ஒன்றுபட்டுமிருக்கின்றன. மனது கர்த்தா, கருதுவானாயிருந்தும் (Subject) கருதப்படும் நிலையில் (objective condition) உடம்போடு அதுவதுவாகி உடம்பிலும் மூளையும்களிலும் கெட்டுப்போகின்றது.* அப்படி மனதுகெட்டுப்போயினும், மனமில்லாதபோது உடம்பு, (பொருள் விஷயம்,) என்பது ஒன்று ஏற்படாது. சார்ந்ததன்வண்ணமாகும் இம்மனபலமே தன்னிழப்படைதல் என்னும் சக்தியாகவும் கூறப்படும். உயிர் தன்னைத் தன்னுடம்பில் இழந்து உடம்பாகியது; உயிர் தன்னைச் சிவத்தில் இழந்து சிவமாகியது. இங்கே இந்தச்சக்தியினால், மனிதன், எவ்வண்ணம் மிகவும் இழிவான மிருகப்பிராயத்தில் அழுந்துகிறானோ, அவ்வண்ணம் அதி உன்னததெய்வப்பிராயம் அடைகின்றான் என்பதைக் கவனிக்கற்பாலது. அவ்விதமானால் இக்குணத்தை மனிதனுடையகுற்றமாகவும் குணமாகவும் கொள்ளவரும். இப்பகுதியை நாம் ஆராய்வாம். ஒவ்வொரு மதவாதிகளும், ஆஸ்திகர்களோ, நாஸ்தி

* கெடுதல் அழிதல் என்னும் பொருட்டன்று. ‘சாவுகெட்டுப்போய்விட்டது’ என்பது உலகவழக்கு. ‘நான்கெட்டு’ என்பது உயர்ந்தோர்வழக்கு.

கர்களோ, மனிதன் கடைத்தேறி உய்யும்பொருட்டு, சமயநெறிகளையும் கடமைகளையும், நீதிநெறிகளையும் கடமைகளையும் கற்பிக்கின்றார்கள். ஆனால் அந்நடையைக்கடைப்பிடித்துநடந்தால், உய்யும்வழி எவ்விதம்சித்திக்குமென்பதைக்காட்டினார்களில்லை. சாதனசதுஷ்டயங்களை அதுசரித்து குரு உபதேசமடைந்து, தவஞ்செய்து, அட்டாங்கயோகமுதலியசாதித்தால், அவித்தையினின்றும், பாவங்களினின்றும் ஒருவன் எவ்விதம் விடுபடுகின்றான் என்பதை விளக்கினார்களில்லை. இல்லையேனும், இதன்மூலம் பண்டைச்சாங்கியயோகநூல்களிலும், சித்தாந்தசாத்திரங்களிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. கபிலபாதஞ்சலிகமதங்களில், உயிரினுண்மையை ஒப்பி, அதன்மேற்செல்லுமாறுகாட்ட உயிரின் தன்மையை விளக்கவேண்டிவந்தது. 'ஆகவே, இவ்விருமதங்களும் வேதாந்தத்துக்கும், சித்தாந்தத்துக்கும் அடிப்படை எனச்சொல்லலாம். இவ்வடிப்படையின்றி, மேல்மார்க்கங்கள் செல்ல இயலாது.*

* சங்கரமதத்தில் மிகவும் அபிமானம்வைத்தவராகிய மாக்ஸ்முல்லர் பண்டிதர், (Prof. Max Muller) ஆதிசங்கரர் உள்பட எல்லா வடமொழிவிவாகரணிகளும், யோகம் என்னும் பதத்தை உஜ் என்னும் தாதுவிலிருந்து பிறந்ததாகக் கொண்டு, 'கூடுதல்' 'ஒன்றுபடுதல், என்னும் பொருள்கூறியிருக்கவும், அப்பொருள் பிழையென ஒதுக்குகின்றார். இரண்டு உள்பொருள்களிருந்தாலன்றே, கூடுதல், ஒன்றுபடுதல் என்னும் வழக்கு உண்டாகும். சங்கரவேதாந்தத்தின்படி, இரண்டுபொருள் இல்லையாகவும், ஒன்றுபடுதல் என்று எங்ஙனம்சொல்லலாம் என்று அவர்காட்டுவதும் தர்க்கீதிப்படி சரியானதே. ஆனால் அவர்கூறுவதுபோல், எந்த வடமொழிப்புலவரும் (இந்தியரில்) யோகம் என்பதற்கு ஒன்றுபடுதல் என்னும்பொருளில்லை என்று வெளிவராதவரை, யோகத்துக்கும் இவர்கள்வேதாந்தத்துக்கும் வெகுதூரமென்றேகொள்ளவரும்.

இம்மொழி யோகி நாம் கீழேகூறும் 'உபநிஷதம்' என்னும் பதவிஷயமாகவும் ஒரு ஜெர்மானியபண்டிதர் (Dr. Deussen டாய்சன் பண்டிதர்) இவ்விதமே இடர்ப்படுகின்றார். ஸீசங்கரர் தமது பிரகதாரண்யக உபநிடதவிருத்தியின் முதற்கண்ணே இம்மொழியை உபநிஷதம் என்று பிரித்து—கூட்டுருங்கவும் + அதிகம் (நெருங்கவும்) + அழிதல் என்னும் பொருளை விளக்கியிருக்கின்றார். பண்டிதர் இப்பொருள், அவர்களோடும் வேதாந்தத்துக்கு முற்றும் முரணென்கிறார். உப: என்றசொல் யோகம் என்ற பொருளைத்தருகிறது. இப்படி அதிகமாய்க்கூடுதலினாலே ஏதோ ஒருபொருள் அழிகின்றதென்றும் படுகின்றது. ஒரேபொருள் உண்மையாயின் கூடுதலும் கூடாது; உள்பொருளும். நாசமாசி நாஸ்திகம் அல்லது சூன்யவாதமாகும். இதுதான் பௌத்தமதத்தின் உண்மையும். இவ்விருமொழிகளாலும் உண்மைவிளங்குவது முப்பொருளே. பசுவும், பதியும் கூடாமற்றப்பது பாசம். கூடும்பொழுது, பாசமும், 'நான்' என்று உயிர்முனைத்துநின்றமையும் அழிகின்றது. "சென்று சென்று அணுவாய்த்தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றும்?" 'நான்கெட்டுச்சிவமானவா?'

யோகத்தினின்றும், வேதாந்தத்தைவேறுபடுத்துவது மனலில் அஸ்திவாரம்போடுவதாகும். நாம் வேறு இடங்களிற்கூறியபடி உண்மைவேதாந்தம் அல்லது உபநிடதமார்க்கம், யோகமார்க்கம் ஆகும். யோகம், உபநிடதம் என்னும்சொற்கள் ஒருபொருட்பன்மொழிகளாதலின், சித்தாந்தம் அல்லது ஆகமாந்தமென்பது, ஞானமார்க்கம் அல்லது சன்மார்க்கமெனப்படும். வேதாந்தசித்தாந்தசமரசம் என்னும் சொற்றொடருக்கும் இதுவே பொருளாகும்.

இதுசிற்க, நாம் மேற்கூறியபடி சாங்கியரும், பாதஞ்சலிகரும், உயிர்க்கு, அதுவாதற்றன்மையை எடுத்திசைத்து, சாநுபமடைதலையும் சொல்லி, படிசுத்தையும், செம்பருத்திப்பூவையும் உதாரணம் காட்டுகின்றார்கள்.* (இதைப்பின் அதிகமாக ஆராய்கின்றும்) உய்யுநெறியில், உயிர் கீழிறங்கினதையு மாற்றிச்செல்லவேண்டும். மனிதன் தன்னை உடம்போடு ஒன்றுபடுத்தவும் கட்டுக்குட்பட்டான். இது மாறவேண்டுமாயின், ஆதிகாலந்தொட்டுப்பழகிவரும், இத்தனு கரணபுனபோகங்களினின்றும், கொடியினின்றும் கக்கரிக்காய்

என்னும் பரமோபதேசங்களை இச்சொற்களன்றோ அடக்கி நின்றன. மிகவும் துண்ணிய அறிவையும், பாநூனத்தையும் உடைய நமது ஆன்றோர் இவ்வீதமாக வல்லவோ, சிறுவார்த்தைகளிலும் யாவராலும் என்றும் அழிக்கப்படாமல் அத்துவிதசித்தாந்த உண்மையை அமைத்திருக்கின்றார்கள். நாம் ஒருகால் முத்தி, மோகஷப், வீடு என்ற ஒருபொருட்பெயர்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டு, அதனால் முப்பொருள் நிச்சயமாதலைக்கடைப்பிடித்து, அக்கருத்தினை நமது காலம்சென்ற, அரியநண்பர் ஸீமான்-தண்டலம் பாலசந்தரமுதலியாரவர்களிடம் வெளியிட, அவர் நாம்வியந்து உளமகிழும்படி, திருப்போரூர்ச் சிதம்பரசுவாமிகள் அருளிய வேதகிரீஸ்வார்பதிசுத்தில் ஒருபாட்டை எடுத்துச்சொன்னார்கள். அது பின் வருமாறு:—

வீடென்றஹைதருசொற்குப்பொருளோவிடுதலையாதவினால்
 வீக்குண்டோனும்கட்டுண்டோனும்விளங்குந்திடமாக
 பீடுறுகட்டுத்தானும்விட்டுப்பெயராததுஇதுசடமாம்
 பிணிபட்டோனசுதந்தரனாகும்பிணிபெயரச்செய்வோன்
 நீசுதந்தரமுண்டாமொருவன்எனமிவ்வேதுவினால்
 நிகழ்பதிபசுபாசம்மெனமுப்பொருள்நிச்சயமென்றருளி
 வேடனைவெல்லுக்குருவாயெனயான்மெய்ப்பொருள்நீயன்றோ
 வேதகிரீப்பவரோகவயித்தியவேணிமுடிக்கணியே.

உயிர் மெய் என்னும் இலக்கணமொழிகளும் நம் அத்துவித இலக்கணத்தை விளக்குவதாயிட்டு; எம், 'அத்துவிதம், சைவசித்தாந்தத்தீன்படி, என்ற நூலிலும், இங்கும் விரித்திருக்கின்றம்.

*யோககுத்திரம் I 41 சாங்கியகுத்திரம் VI 27, 28 பார்க்க.

அறுப்புண்டுபோவதுபோல (இது உபநிடதங்களிற் காணப்படும் உதாரணம்) எவ்விதம்விடுபடுவது?

மனிதன் இழிபொருளோடுசேர்ந்தபோது இழிபொருளானான். உயர்பொருளோடு ஒன்றுவானாயின் உயர்பொருளாகக்கூடும்.*

நிலையின்றிக் கேடுறும்பொருள்களாகிய உடம்புமுதலியவற் றோடுகூடியதால், அவன் கேடுற்றான்.

கேடுபடா அமிர்தத்தோடு† அதேசக்தியால் ஒன்றுபட்டும். உடம்போடொன்றி உடலின்பத்தை இச்சித்தவன், இக்காமம், வெகுளி, வெறுப்பு, விருப்பு, இச்சை இவற்றை அறுக்க, அவன் பிறப்பை அறுப்பான். ஆயின், வெறும் ஆசையின்மையை ஒருவன் அவாவினால், (வேண்டாமை வேண்டின்) அதனாலேயே, அவ்வாசை அறுமோ? சிலர் அங்ஙனம் கூடுமென்கிறார்கள். அவர்கள் ஏட்டுச் சுரைக்காயைக் கறிசமைப்பவர்கள். இங்கே, உயிரின் இன்னொரு குணமாக நாம் மேற்கூறிய, பற்றுக்கோடின்றிநில்லாமை என்னும் உண்மை உபயோகமாகும்.

உடம்பு உலகமாகிய சார்புடனாவது அல்லது இறைவனாகிய சார் போடாவது, பற்றிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். பாசநீக்கம்வேண்டுமானால், பதியைப்பற்றவேண்டும். பதியின்றேற் பாசத்துடனென்றிப்

* கீதை.

“மனதை என்னிடம்பதித்து, என்றும் ஒப்புடன் அயரா அன்புடன் யாவர் என்னைவழிபடுகிறார்களோ, அவர்களே என் எண்ணத்தில் யோகத்தில் முதிர்ந்தவர்களாவர்” XII—I.

2 “பொறிகளை வென்றுவிடுத்து எவற்றினும் இருவினையொப்படைந்து, எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க உவகையெய்திய இவர்களும் என்னை அடைகிறார்கள்” (XII. 4.)

“எல்லாப்பணிகளையும் என்பணியாக்கி என்னில் மனதைப்பதித்து இருதயத்தில் யோகத்தியானம்செய்பவர்கள்” (XII. 6.)

“இவர்களைப் பிறப்பிறப் பென்னும் கடலினின்றும் விரைவில் எடுக்கின்றேன், அவர்கள்மனம் என்னிடம் பதிந்திருத்தலால்” (XII. 7.)

“உன் உணர்வையும் உளத்தையும் என்னிற்செலுத்து. பின் ஐயமின்றி என்னுடன் இனி என்றும் வாழ்வாய்” (XII. 8.)

† இருக்குவேதம் (I. 4—3. 9) ருத்திரசகினை அமிர்தனை முறையிட முருக்கின்றது.

‘தர்மசிகையின் அதி உச்சியிலுள்ள, ஓ! அமிர்தனே! ஓ சோமனே! உனக் குரிமையுடையவர்களைக்காக்க. உன்னை வந்திப்பாரை நினைக.’

பிறப்பிறப்பினில் மறுபடியும் அழுந்தவேண்டும். உயிருண்மையைக் கூறாதமதங்களிலெல்லாம் ஒரு ஒற்றுமையைக்காணலாம். அவர்களுக்குக் கடவுளென்றபொருளுமில்லை. கௌதமபுத்தர் நுணுக்கமாய் உயிர் உள்ளதோ இல்லதோ என்னுங்கேள்வியைவிடுத்துச் செல்லுகின்றதை நாம் கவனிக்கலாம். அவர் கடவுளில்லையென்றதனால், இப்படி அவதிப்பட்டதென்க. எனினும் அவர்வழிவந்தோர் தர்க்கநியாயமுடிவுசெய்து உயிரில்லையென்றும், முற்றும் நாசமடைகின்றதென்றும் நிச்சயமாய்க் கூறுகின்றார்கள். பாசவீக்கத்தின்பிறகு என்னவிருந்தது என்றுகேட்கும்போது என்னபதில்? நிர்வாணம்* (ஒன்றுமில்லை) என்பதே. மேற்கூறியதற்கு விலக்கு ஒன்றுண்டு. நிரீஸ்வரசாங்கியர் கடவுளில்லை என்றுகூறினும் உயிருண்மையை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். எனினும், நாம் மேற்கூறியபடி புகு பதியுடனாகிலும், பாசத்தோடாயினும் பற்றியிருக்கவேண்டும். எல்லாமதங்களிலுங்கூறும் நன்னெறிகளெல்லாம், பாசங்களிலுள்ள பற்றைநீக்கி, பதியின்மீது பற்றையுண்டாக்கவேண்டியகாரணமாயிற்று. பின்கூறிய பற்றே முன்கூறியபற்றினைவிடற்கு ஏதுவாகும்†

“பற்றுசுபற்றற்றன்பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுசுபற்றுவிடற்கு”—திருக்குறள், 350.

“சார்புணர்ந்துசார்புகெடஒழுகின்மற்றழித்துச் சார்தராசார்தருநோய்”—ஐடி 359.

உரையாகிரியர் உலகப்பற்றினையொழிக்க வேண்டிய ஒழுக்கம் அட்டாங்கியோகமென்றார்; நாயனாரும், முன்முன்றுகுறளிற் பாசநீக்கம்பெற்றுப் பதியுடன்கூடுகைக்குவேண்டிய மூன்றுசாதனங்களாகிய கேட்டல், சிந்தித்தல், பாவனைகளைக்கூறினார். பதியினைச்

* ரைஸ்டேவிட்ஸ்பண்டிசர் நிர்வாணம் என்னும்பதத்துக்குப் பொருள், ஜீவமுத்தசை என்றார். ஆயின், அத்தசைக்குப்பின் என்னவாயிற்று? சூத்திரங்களில் ஒன்றுமில்லையென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

† நமக்குப்பிடிபட்டிருக்கும் சிற்சிலபழக்கங்களைநீக்குவது எவ்வளவுகடினமென்று நாமெல்லாரும் அறிந்தது. பழையபழக்கத்தைத்தவிர்க்க, புதியபழக்கம் வேண்டுமென்கிறார்கள். பொடிபோடுவதைவிலக்க, சுருட்டைப்பற்றுக்கொள்ளுதல் ஒருபொருள் டாக்டர் குடியைவிலக்க, அபின் உபயோகப்படுத்தச்சொன்னது நமக்குத்தெரியும்.

‘செம்பொரு’ளென்றும், ‘உள்ளது’ என்றும், ‘மெய்ப்பொருள்’ என்றும் அவர்பேசினார். அதன்பொருளையும், பாவனை என்பதன் இயல்பையும், உரையாசிரியர் விளக்கியது மிகவும் கவலிக்கத்தக்கது.

“தோற்றக்கேடுகளின்றி யுண்மையின் நித்தமாய், நோன்மையாற்றன்னை ஒன்றும் கலத்தலின்மையின், தூய்தாய், தானெல்லாவற்றையுங் கலந்துநிற்கின்றமுதற்பொருள் விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மைத்தாதல்பற்றி அதனைச் செம்பொருள் என்றார். மேல் மெய்ப்பொருளெனவும், உள்ளது எனவும் கூறியதூஉம் இது பற்றியென உணர்க. அதனை (அச்செம்பொருளை)க் காண்கையாவது உயிர் தன் அவிச்சைகெட்டு, அதனோடு ஒற்றுமையுற இடைவிடாது பாவித்தல். இதனைச் சமாதரி எனவும் சுக்கிலத்தியானமெனவும் கூறுப. உயிர் உடம்பின் நீங்குங்காலத்து, அதனால் யாதோன்று பாவிக்கப்பட்டது, அஃது அதுவாய்த்தோன்றுமென்பது எல்லா ஆகமங்கட்கும் துணிபாதலின், வீடெய்துவார்க்கு அக்காலத்துப் பிறப்பிற்கேதுவாகிய பாவனை கெடுதற்பொருட்டுக் கேவலப்பொருளையே* பாவித்தல்வேண்டும்” — (திருக்குறள், 358-உரை.)

இவ்வதுவதுவாதற்சக்தி மிகவும் பிரமாதமேயாம். இது தபசு, உபாசனை, தியானம், பாவனைமுதலியவற்றுக்கும் மூலாதாரம். இந்தப் பாவனாசக்தியைப்பற்றி, தேவர் இன்னும் இரண்டிடங்களிற் பேசுகிறார்.

“வேண்டியவேண்டியாங்கெய்தலாற்செய்தவம்
மீண்டுமுயலப்படும்” (265)

“எண்ணியஎண்ணியாங்கெய்துபவெண்ணியார்
தின்னியராகப்பெறின்” (666)

இதுநிற்க, உயிரின் இவ் விரண்டாவதுகுணம்பற்றியே கடவுளொருவன் அவசியம் வேண்டுமென்னும்விஷயத்தில் மீண்டும்புகுவோம். கடவுள் இல்லாவிடில் என்னஆகும் என்பதற்கு நாம் அடிக்கடி ஒரு உதாரணம் காட்டுவதுண்டு. திருவிழாக்காலங்களில், வழக்கு மரம்நட்டு அதன் துணியில் ஒரு கொக்கியும் அதிற் பணமுடிச்சும்

கட்டுவதுண்டு. அநேகர் மரமேறப்புகுந்தும் ஒருவனாவது முடிச்சை அவிழ்ப்பவன் இரான். அப்படி ஏறினவனும் அங்கிருக்கும் பற்றுக் கோட்டைப்பற்றினால்லது, மீண்டும் சறுக்கியேவிழுவன்*. ஆகவே, ஒருமதம் எவ்வளவு உன்னதமாகப்பேசப்பட்டாலும், கடவுளை நமக்குக்கொடுக்காவிடில் வீடு, நிர்வாணம், பந்தவீக்கம் என்பதெல்லாம் வெறும்பேச்சே. தன்னை அதிகப்பிரயாசையுடன் அவா வின்மை முதலியவைகளால் ஒருவன் சுத்தனாக்கிடும் பிறப்பிறப்பென்னும் படுகுழியில், மீண்டும் மீண்டும் விழவேண்டும். விழுந்து மீண்டும் மீண்டும் வழக்குமரத்தில் ஏறவேண்டும்.† மேல் உயிரின் இவ்விருகுணங்களையும் ஆராயாதகுற்றமே, நாஸ்திகர்களையும், மாயா வாதிகளையும் அவலப்படுத்தியது.

உடலோடொன்றியபோது உயிர் உடலாயிற்று. தன்னுருவம் கெட்டது. உடலில் அதனை எவ்வித ஆயுதப்பிளப்பினாலும் ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்க இயலாது. கடவுளும் உயிரும் ஒன்றான போது நான் என்பதை அப்பூரணத்திற் காணமுடியாது. ஆகவே இவ்விருதித்தாரும், உயிரில்லையென்றார்கள். பின்னையவர் 'நான்' ஆக எண்ணியதும் கடவுளே என்பார்கள். ஆகவே இவ்விருதித்தார்க்கும் அதுபவம் சுவாறுபவம் என்பதும் வெறும் பேச்சாகும். பாசக்ஷயம் ஒன்றுமட்டுமே உண்மை. உடனே ஒரு வர்க்கு நிர்வாணமும், நாசமும் மற்றொருவர்க்கு பிரமம் சுவச்சொ ரூபமடைதலும் சித்தித்தது! எனினும் சூனியம் அல்லது பிரமத்தினின்றும் உதித்தழிந்த ஒருபொருள் மீண்டும்பிறப்பதற்குண்டாகிய தடை என்னவென்பதை விளக்கினார்களில்லை. இவ்வண்மையைக் கடைப்பிடித்தோ டாய்ஸன்பண்டிதர், சம்சாரச்சுழற்சி என்றும் அழியாது என்பதுபற்றி உயிர்கள் உண்டாயது என்று சொல்லிய

* ஈங்கு, அதுவதுவாதற்றன்மைபொருந்திய உபநிடதப்புழுவை மீண்டும் உவமிப்பாம். அது, யார்கண்ணுக்கும் புலப்படாது இலையேயாகி, ஒரு இலையை விட்டு இன்னொரு இலைக்குப்போகும்போது, மற்றொருஇலையைப் பற்றிக் கொண்டே இருந்தஇலையைவிடும்.

† இதுகாரணம்பற்றியோ, நிர்வாணமடைந்த புத்தரும் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறந்தாரென்றது? அவர் இறந்தசரித்திரத்தை மகாபரி நிர்வாணசுத்திரத்திற்காண்க. இக்காலத்துள்ள சில பிரசன்னபொளத்தர்கள், மீண்டும் பிறப்பதில்லை என்னும் வேதமகுடவாக்கியங்களைச் சாமான்யமொழிகள் என்பதும் இதுகாரணம்பற்றியோ?

தூஉம்? அங்ஙனமாயின் நம் நன்னெறியின் அவசியத்தை அழிக்கு மென்பதூஉம், சமயநீதி சாதனங்கட்கு ஊறுசொல்லவேண்டுமென்பதூஉம், உறுதியாம். இவ்வளவு முயற்சிசெய்தும், மறுபடியும் கீழேவிழவேண்டியதானால், சாதனசதுஷ்டயம், குரூபதேசம், தபசமுதவியன ஏற்றுக்கு? அற்றன்று. நமதுமாட்சியும் இறைவனில். இறைவன்மாட்சியில் நாம் மகிழ்கின்றோம். நம்மை விடுவிப்போன் அவன். வீட்டின்பயனும் அவனே. அவனில் நம் அதுபவமின்றேல், வீடுதான் ஏற்றுக்கோ? நாம் முற்றவரும் பரிசு அவனே. சாந்தோக்கிய உபநிடதம் கூறுகிறபடி,

“இதை எவன் பார்க்கின்றான், சிந்திக்கின்றான், உணர்வுின்றான், அவன் கடவுளை நேசிக்கின்றான். கடவுளில் இன்புகின்றான், கடவுளில் மகிழ்கின்றான், அவன் தன்னரசாகின்றான். சர்வ அண்டங்களிலும் இறைவனும் தலைவனுமாகின்றான்.” VII. 25.2.

மேல் இவ்வுயிரினியல்பு, துவைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் என்னும் ககூகளுக்கு எம்மட்டு உபயோகப்படுமென்பதனை ஆராய்வாம். இதனை அத்வைதம் என்னும் நூலில் அதிகவிரிவாய் எடுத்துப் பேசியிருக்கின்றோம். விஷயமெல்லாம் உயிரும் இறைவனும் ஒன்றே, வேறே என்பது. வேறாயின் அகம்பிரம்மாஸ்மி முதலிய மகாவாக்கியங்களுக்குப் போக்கென்னை? நாம் வேறு இடங்களிற்காட்டியபடி அத்வைதம் என்னும் சொல் ஏகம் என்னும் பொருட்டன்று. மற்றப்பொருள்களினுண்மையைமறுத்ததில்லை. இரு பொருளும் பிரிக்கக்கூடாதது, அநநியம், அநநியநாஸ்தி என்றே பொருள்கொள்ளல்வேண்டும். வேறாயிருந்தும் ஏதோ ஒருவிதசம்பந்தத்தினால் ஒன்றாகக்கூடும்: இது எப்படியாகும்? “பொய்கண்டார் காணாப்புனிதமெனும் அத்துவித மெய்கண்டநாத”னும் பின்வருமாறுபேசுகிறார். “இரண்டாயிருப்பின் ஒன்றாகா. ஒன்றாயின், சுவாறுபூதியில்லை” இம்முடிச்சை எப்படி அவிழ்ப்பது? இதுகாறும் நாம் ஆராய்ந்துவந்த உயிரின் குணத்தை ரூபகப்படுத்தினால் இதனை முடிவுசெய்யலாம். பொருள்வேறாயினும் உயிர் கடவுளுடன் சேர்ந்த போது தான் அதுவாய்த் தன்னறிவும் செயலும் அற்றுநின்றலால் உயிரும் கடவுளும் ஒன்றாகும். இங்கு ஒன்று என்றதும் இருபொருள்

ஒரேதன்மைத்து (பொன்னும் அணியும்போல) என்றதைவிட, பொருள்விசேடித்து இருபொருள் ஒன்றின் அதுவதுவாதற்றன்மையால் ஒற்றித்துநின்றலையே ஒன்று என்று கூறுதலும் உண்மை. இது இலக்கணவழக்கிலும் காணக்கூடும். “உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுவது இயல்பே” இவ்வொற்றுமை இயல்பான ஒற்றுமை என்பது சூத்திரக்காரர்கொள்கை.

இவ்வயிரெழுத்தும் உடல் (மெய்) எழுத்தமே, நம்முயிருக்கும் உடலுக்குமுள்ள இயைபைக்காட்டி, நம்கடவுளுக்கும் நமக்குமுள்ள இயைபையும் காட்டவல்ல முக்ய உதாரணங்களாகும். மேல் அப்படி ஒற்றித்தநிலையில், தான் எனக்காணாது, சிவாதுபூதி ஒன்றே விளங்குமாதலால் இங்கு ஒன்று என்றதும், கடவுள் ஒன்றே என்றதும் போதரும். இவ்வண்மைகளெல்லாம், திருவாசகத்தின் இருதயபாசுரத்தின் அமைந்துகிடப்பதை நாம் “திருப்பாசுரவிளக்கம்” என்ற நூலில் விரிவாய்க்காட்டியிருப்பதை ஆங்குத் தேர்ந்துணர்.

“இன்றெனக்கருளி இருன்கடிந்துள்ளத்
தெழுகின்றனாய்மேபோன்று
நின்றநின்றன்மைநினைப்பநினைந்தே
னீயலாற்பிந்திதுமற்றின்மை
சென்றுசென்று அணுவாய்த்தேய்ந்துதேய்ந்து ஒன்றும்
திருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
ஒன்றுநீயல்லையன்றியொன்றில்லை
யாருண்னீயறியகிற்பாரே.”

—(கோயிற்பதிகம். 7.)

சிவஞானயோகிகள் தம் திராவிடமகாபாஷ்யத்திலே, மிகநுணுக்கிச் சொல்லுகின்றார்,

“மற்றென்னையோ அத்துவிதமென்னும் சொற்குப்பொருளெனில், சித்தாந்தசைவரீ உரைக்குமாறுகாட்டுதும்! அதுநீயாகின்றாய்! எ - ம், ‘அது நானாகின்றேன்’ எ - ம், ‘அது இதுவாகின்றது’ எ - ம் மூவிடம்பற்றிநிகழும் தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்யங்களைக்கேட்டவழி அதுவென்பது ஒருபொருள், ஆதலின் ஒருபொருள் மற்றொருபொருள் ஆமாறு யாங்கனம் என்னும் ஐயம் நீங்குதற்கு எழுந்ததாதலின், அதுவதுவாதற்கு ஏதுவாய், அவ்விரண்டிற்கும் உளதாகிய சம்பந்தவிசேடமுணர்த்துதலே அத்துவிதம் என்னும் சொற்குப் பொருள் என்று உணர்த்துகொள்க.”

(தொடரும்)

ஜே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை, B.A., B.L.,

கீரன் - நற்கீரன் .

சென்ற சித்திரைமாதப்பகுதியில் மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ ஆ. முத்துத் தம்பிப்பிள்ளையவர்கள் கீரனைப்பற்றி எழுதியவியாசம் மிகவும் பாராட்டப்பால்தேயாம். ஆயினும், மிக்ககீர்த்தியோடு விளங்கிய ராய்பகதூர் சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் M A., போன்ற மேதாவிடிகள் ஸ்ரீ திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளது காலம் கி. பி. ௫-வது நூற்றாண்டு என்று கூறிப்போந்தமை பிள்ளையவர்கள் அறியாதிருக்கக்காரணமில்லை. அஃ திங்ஙனமாக; சம்பந்தமுர்த்திசுவாமிகளது காலம் சுமார் 4000 வருடங்கட்குமுன்னென ஒருசமயம் எழுதிப்போந்தார்கள். இப்பொழுதும் அக்கருத்தையேயுட்கொண்டு காலத்தை நீட்டித்துள்ளார்கள். 'திருநின்றசெம்மையே செம்மையாக்கொண்ட திருநாவுக்கரையாது செவ்வியபண்ணில் 'நன்பாட்டுப்புலவன்' என்று கூறப்பெற்றவரும், தருமியெனுஞ்சிறுவன், 'தந்தைதாயிலேன் தனியனாகியமைந்தனன்', 'நெடியவேதனால் நிறையவாகமம், முடியவோதியமுறையினிற் கினும், வடுவிவிலல் றவாழ்க்கையின்றி நின், னடியருச்சீனக்காவலே' வென்றிறைஞ்சியகாலத்துக் "கொங்குதேர்வாழ்க்கை" யென்றபாசுரமருளியவரும் சிவபெருமானேயென்பதும், அப்பாசுரத்தைக்கொண்டு, தருமி பொற்கீழியை அடையப்போந்தருவாயிற் கீரன் தடுத்தனென்பதும், உண்மைச்செய்திகளாம். அவ்வமயம் கீரனென்றிருந்தவரே பிறகு அகத்தியர்பாற்கற்று ஐயநீங்கப்பெற்றபின் நற்கீரனானான் மகொள்ளுதலே யமைவுடைத்தாம்.

பிரமதேவன்,

நிரப்பியவழிநாணன்னீ ராடுவான் ண்டவீணை
நரப்பிசைவாணிசாவித்திரியெனுநங்கைவேத
வரப்பிசைமனுவாங்காயத்திரியெனுமடவாரோடும்
பரப்பிசைக்கங்கைநோக்கிப்படருவான்படருமெல்லே

(பரஞ்சோதிதிருவினையாடல் LI 3.)

வாக்கின்செல்வி, விஞ்சைமாதராளொருத்திபாடுங்கானத்தி லுள்ளம்போக்கிநின்றனளாக; அதனைக்கவனியாது பிரமதேவர் கங்கைக்

கரையையநண்ணி நீராடிடப்' பின்சென்றபாமகள் என்னையின்றி நீர் படிந்தவாறென்றாமெனவெகுண்டனளாக, அம்புயத்தண்ணல், குற்ற நின்மேலதாக, நம்மை நீகோபங்கொள்வதென் என்று, அதன் பயனாய்,

முகிழ்தருமுலைநின்மெய்யாமுதலெழுத்தைம்பத்தொன்றிற்
நிகழ்தரும்ஆகாராதிஹாகாரமீரூச்செப்பிப்
புகழ்தருநாற்பத்தெட்டுநாற்பத்தெண்புலவராகி
அகழ்தருகடல்குமுள்ளாலத்தவதரித்திடுவவாக.

(பரஞ்சோதிநிருவிளையாடல் LI 8.)

என்ற சாபம்பெற்று,

அத்தகுவன்னமெல்லாமேறிநின்றவற்றவற்றின்
மெய்த்தகுதன்மையெய்திவேறுவேறியக்கந்தோன்ற
உய்த்திடும்காரத்திற்குமுதன்மையாயொழுநாதர்
முத்தமிழாலவாயெய்முதல்வரம்முறையான்மன்னோ.

(LI 9.)

தாமொருபுலவராகித்திருவுருத்தரித்துச்சங்க
மாமணிப்பீடத்தேறிவைகியேநாற்பத்தொன்ப
தாம்வராகியுண்ணின்றவரவர்க்கறிவுதோற்றி
ஏழுற்புலமைகாப்பாரென்றன்னகமலப்புத்தேள்.

(LI 10.)

என்றபடியவதரித்து, அறிவோங்கியிருக்குநாள், பலரும்வந்து மத மேற்கொண்டு வினாய்வினாய் வாதஞ்செய்தமைநோக்கி, ஆலவாயெம் பெருமானேவேண்ட அவர், நாமகளுருவாய்வந்த நாவலர் தமக்கு வெள்ளைத்தாமரையமளிதன்னைப் பலகையாத்தந்தனராக; அது கொண்டு,

நாறுபூந்தாமநாற்றிநறும்பனிதோயந்தசாந்தச்
சேறுவண்மலர்வண்ணேசெழும்குழைகீபாரதி
வேறுபல்வகையாற்பூசைவினைமுடித்திறைஞ்சிக்கீரள்
ஏறின்கயிலனோடுபாணனுமேறினோனே.

(LI 27.)

என்றபடி கீரனையுள்ளிட்டோர் நாற்பத்தொன்பதின்மரும் சங்கப் பலகையேறினர். அக்காலத்தரசன் வங்கியசேகரனாவான். (LI-39)

அவனதுமைந்தன், 'தென்கூடல், முன்னவரன்னங்கண்டறியாத முடிக்கேறப், பன்மலர்நல்குநந்தனம்வைக்கும்பணியூண்டு, மாதவி, பாதிநி முதலியவற்றோடு சண்பகத்தருக்களையும்வைத்துச் சண்பகத்தாமஞ்சாற்றியதுகொண்டு சண்பகமாற்றினெனப் பெயர்வாய்க்கப் பெற்ற வங்கியகூடாமணிகாலத்துத் தருமிக்குப்பொற்கிழியளித்த

சரிதம் நிகழ்ந்தது. இதனைத் தடுத்தீர்கள் “தேயந்தநாண்மதிக்கண் ணியானுதல்விழிச்செந்தீப், பாய்ந்தவெம்மையிற்பொறுதுபொற்பங் கயத்தடத்துள்” விழுந்தானாக; அன்னவனை மற்றைப்புலவர்கள் வேண்டுகோட்படி கரையேற்றியகாலத்து, கீரன், தேன் ஒழு கு கின்ற கொன்றைமாலையையணிந்த கறைக்கண்டன் தன் றெற்றிக் கண்தீயினாற்சுட்டபோது மன்மதன் மட்டவிழ்மலரோனாலும், மாயவனாலுங் காக்கப்பட்டானில்லையாக, யா மந்ெற்றிக்கண்ணி னாற் சுடப்பட்டபோது உருப்பந்தீர்த்துக் காத்தது இத்தாமரைத் தடாகமன்றோவென்று மனதிடைநிறுவி, மூன்றுகாலமுழுழுகி, ஆல வாயெம்பெருமானைவழிபடுவானாயினான். கருணைவள்ளல் இவனது இலக்கணப்பயிற்சிக்குறைவையும் அகவிருளையும் நிவர்த்திப்பான் கருதி, அகத்தியன்பாற்போகவிட்டானாக, அவன்பால் ஐயந்தீர்ந்த பிறகே ‘கிரநாமநற்புலவன்’ (LV-I) என்ற பேர்பெற்றான். இதுகாறுங் கூறியவற்றால் நற்கீரனும், கீரனு மொருவனெயென்பது ஒருதலையாம். அன்றியும், கபிலபரணரோடு ஒருங்கு சங்கமிருந்தான் நற்கீரன் அல் லது கீரனேயாம். கபிலபரணரையுள்ளிட்ட நாற்பத்தொன்பதின் மரே மூன்றஞ்சங்கத்து இருந்தவர்கள். அங்கனமாக, இரண்டாஞ் சங்கத்து இருந்ததாகக்காட்டுஞ் சான்று ஒன்றையும் பிள்ளையவர்கள் குறித்திலர்.

II. கரிகாலன்முதலாவான் திருப்பாசூர்முதலான கேஷத்திரங் களைக் கண்டானென்று புராணங்கூறும். கிள்ளிவளவன் தென்றிரு முல்லைவாயிலைக்கண்டானென்ப. அமர்நீ திராயனார்கதை நல்லூர்ப் புராணத்துக்காணப்படும். அதுபோன்று நாயன்மாரசரிதங்களும் புராதனகாலத்தேயுள்ளன. புராணங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இற்றைக்குச் சமார் இரண்டாயிரவருடங்குட்பட்ட கூற்றுக்க ளெல்லாம் புராணங்களுட் கண்டதாக, எம் சிற்றறிவிற் கெட்டிய தில்லை. நமது அப்பாரசுவாமிகளும் இக்காலத்திற்குப்பிற்பட்டவராக வின் அன்றாசரிதம் பழையபுராணங்களிற் கூறப்படவில்லைபோலும். சுவாமிகள் உடல் ிதயச்சென்ற கைலாயத்தை யாவருங்கண்டுகளிக்கு மாறு அருளிய திரு ஐயாற்று கேஷத்திரபுராணத்தில், அத்திருக்கோயி லைப்புதுப்பித்த சோழனொருவன் கூறப்பட்டிருத்தல்போல, நமது சுவாமிகள்சரித்திரம் காணப்படவில்லை. இது பிரமகைவர்த்தத்தி

விருந்து எடுக்கப்பட்ட புராணமாகும். அதனால், சுவாமிகள் காலம் புராணகாலத்திற்கும் பிந்தியதாகும்.

III. திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் கூன்பாண்டியன்காலத்தே இருந்தவரென்பது பிள்ளையவர்கட்கும் ஒப்பமுடிந்ததொன்றும். இக் கூன்பாண்டியனுக்கும், நற்கீரர்காலத்திருந்த சண்பகமாறனுக்கு மிடையே,

இந்திரன் றன்பழி தூரத்தியரசளித் துப்பின்புகுதியின்பயீந்த
சந்தரன்பொன்னடிக்கன்புதொடுத்தூறுஞ்சண்பகத்தார்தொடுத்தூச்சாத்தி
வந்தனைசெய்திருத்தொண்டின் வழிக்கேற்பச்சண்பகப்பூமாறவேந்தன்
அந்தரகுடாமணியாஞ்சிவபுரத்தூணிறைசெல்வமடைந்தானிப்பால்.

ஆற்றன் மிகுபிரதாபசூரியன்வங்கிசத்துவசனளவில்கீர்த்தி
சாற்றரியவிரிபுமுந்தனன்சோழவங்கிசாந்தகன்றூன்வென்றி
மாற்றரியபுகழ்ச்சேரவங்கிசாந்தகன்பாண்டியவங்கிசேசன்
தோற்றமுறுபரித்தே தர்வங்கிசகிரோமணியாண்டிச்சரன்றும்மன்னே.

துணிவுடையகுலத்துவசன்வங்கிசபூடணமாறன்சோமகுடா
மணிகுலகுடாமணியேயிராசகுடாமணியேமாற்றார்போற்றிப்
பணியவரும்பூபகுடாமணியேகுலேசபாண்டியனெயென்னக்
கணிதமுறுபதினைவர்வழிவழிவந்ததித்தூறிலங்காவல்பூண்டோர்.

(திருவிளையாடல். LVI. 2—4.)

(பின்பு வாதவூரின் கண்ணே அமாதத்தியரில் அருமறையிற் றாய சிவாகமநெறியின் றுறைவிளங்க, வஞ்சனையான்மாயனிடும் புத்த விருள் உடைந்தோட அவதரித்த வாதவூரடிகளை நல்லமைச்சாய்க் கொண்ட அரிமார்த்தனை.)

வாகுவலத்தான்சுகநாதவழுதிவேந்தன்மகன்வீர
வாகுவவன்சேய்விக்கிரமவாகுவவன்சேய்பராக்கிரம
வாகுவனையான்மகன்சுரபிமாறனைனையான்நிரமநந்தன்
வாகுவலத்தான்மறங்கடிந்தமண்ணாளுங்குங்குமத்தென்னன்.

அன்னன்குமரன்கருப்புரபாண்டியனாமவன்சேய்காருணிய
மன்னாமவன்றன்மகன்புருடோத்தமனாமவன்றன்மகனாகும்
மின்னாடுமௌலிச்சத்திருசாதனபாண்டியனாம்பிறல்வேந்தன்
இன்னன்மகன்கூன்பாண்டியனாமிவன்றோள்வவியாலிசைமிக்கான்.

திருவிளையாடல் LXII. 2. 3.

என்றபடி கூடலாண்டார் இருபத்தெழுவராவர். இவ்வரிசையிற் பிள்ளையவர்கள் பதினெழுன்றாமவனான குலகுடாமணியை மறந்து விட்டார்கள். சண்பகபாண்டியன் வீந்தபின் (திருவிளையாடல்

LVI. 2) நாடாண்டவர் பதினேவராகலின், அவர்களிற் குலகுடா மணியொருவனென்பது வெள்ளிடைமலை. நமதுகாலத்திலேயே மகா ராணியார் அறுபதுவருடங்கட்குமேல் இராச்சியபாரம் செய்ய, அவரதுதிருக்குமார் பத்துவருடமேயாண்டனர். மகா ராணியார் ஆண்டதே யற்புதமென்பராகலின், மன்னரொருவருக்கு ஆட்சிக் காலம் இருபத்தைந்துவருடமென்றுகொள்ளச் சமார் 700-வருடங்க ளாகும். திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்காலம் சமாராக இதுவென்றே கொண்டு நின்றலின் அன்றா்காலத்துக்கு 700-ஆண்டுகட்குமுன் னர்த்தான் மூன்றஞ்சங்கமிருந்ததென்பது உண்மையாம். அக் காலத்தேதான் கீரனும் நற்கீரனும் இருந்தனென்பது பொருந்தும்.

IV. சேரமான்கணக்காலிரும்பொறை தனதுசேனையோடு வந்து சோழன்செங்கணானுட்பொருது ஆற்றுவாய் அவனும்சிறை யிடப்பட்டகாலத்துப் பொய்கையாராற் களவழிபாடிமீட்கப்பட்டா னென்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயமே. அச்சோழன்செங்கணன் பலதேவாலயங்களைப்பதிப்பித்து நன்னிலைக்குக்கொண்டுவந்தானெ ன்பது கீழ்வருவனவற்றால் விளங்கும்.

சுருவருந்தியினன்முகன்கண்ணனென்
 திருவருந்தெரியாவொருவன்னிடம்
 செருவருந்தியசெம்பியன்கோச்செங்கண்
 திருபர்தண்டலேனெனிகாண்மினே.

(திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தண்டலேனெறிப்பதிகம்.)

செங்கட்பெயர்கொண்டவன்செம்பியர்கோன்
 அங்கட்கருணைபெரிதாயவனே
 வெங்கண்விடையாயெய்வெணவலுளாய்
 அங்கத்தயர்வாயினளாயிழையே.

(திருவானக்காப்பதிகம். சுவாமிநாதபண்டிதர்பதிப்பு பக்கம் 334.)

என்று ஆளுடையபிள்ளையார் சிறப்பித்திருத்தலின் கோச்செங்கட் சோழநாயனார்காலத்துக்குப் பிந்தியது நமது சமயகுரவர்களி விருவ ரதுகாலமும் என்பது நிதர்சனம்.

V. கீரனாயிருந்து அகத்தியரால் ஐயந்திரிபுநீங்கப்பெற்ற பின்பே நற்கீரனார் திருமுருகாற்றுப்படை ஒதினாரென்பதி விழுக் கென்னை. அகத்தியமுனிவற்குச் சேந்தமிழறிவுறுத்தருளியவர் முருகப்பிரானன்றே. அவ்வகத்தியரதுசீடரும் இடையூறுநேர்ந் துழித் தாம் மனத்தாய்மையடைதற்குக்காரணராயிருந்த முனிவரது ஆஸ்யதெய்வத்தை வணங்குதல் இயல்பே.

சோமசுந்தரதேசிகள்.

மேல்நாட்டு நாகரிகம்.

நாகரிகமென்பது நகரத்தார்மாயு என்னும் பொருளுடைய வட மொழிச்சொல். விலைமிகுந்தவுடுப்பணிவோரும், சுவைமிக்கவுண்டியுண்போரும், விதம்விதமானவாகனமூர்வோரும் நகரத்திலுள்ளோராவர். கல்விகேள்விகளிற்சீர்த்தோர்கள் கெழுமிய இடமும் அதுவே. வெகுவாய் ராஜசமூகங்கள் நகரங்களிலேயேயமைந்து அரசர்போக்கைப் பிரஜைகள்நேரிலறிந் ததுசரிக்கவும் அதுவே யிடமாயிருக்கிறது. இத்தகைய வுயர்தரவாழ்வுக்குரியசாதனங்கள் நகரங்களிலன்றிக் கிடையா. மிகுந்தபொருளைச்சேர்க்கவும் செலவுசெய்யவும் நகரங்களே நல்லிடங்களாய் இவ் விருதலைப்பாடுள்ளவரும் சென்றடையு மிடங்களாகும். அதுபற்றி யங்குள்ள செல்வர்களும் அவர்களைநோக்கிய எளியோரும் நடை உடை செய்கை தோற்றம் முதலியவைகளால் நாட்டாரைக்காட்டிலும் மேன்மையுடையராயிருப்பர். இவற்றுள், நடையென்பது பிறருடன்பழகும்மாதிரியையும், செய்கையென்பது சாஸ்திரப்பயிர்ச்சியாலுண்டுபெண்ணும் புகைவண்டி, தந்தி, ஓடுசுகடம் முதலான நவீனசாதனங்களையும், தோற்றமென்பது கண்ணுக்கோ, மனதுக்கோ புலப்படுவனவாய்க் கண்டோரும் அறிந்தோரும் மெச்சத்தகுந்த வடிவத்தையும் குறிக்கும்.

நாட்டாரும் இத்தகைய நகரத்தார்லக்ஷணங்களையே மேன்மையுடையவைகளாய்க்கொண்டு தாங்களும் அவைகளைப்பெறமுயல்வர். இங்ஙனம் நகரத்தார்பாற்றோன்றும்லக்ஷணங்களுக்கே நாகரிகமென்றுபெயர்.

இனி, மேல்நாடுன்பது, உபலக்ஷணமாய் நம்மிந்தியதேசத்திற்கு மேற்கேயிருக்கும் பலதேசங்களில், தூரம்மிகுந்த ஐரோப்பாக்கண்டத்தைப் பொதுவிலும், அதிலுள்ள ஆங்கிலதேசத்தைச் சிறப்புப்பற்றியும் கூறுமாயினும், இங்கு மேல்நாட்டுநாகரிகமென்பதற்குப் பொதுவாய் ஐரோப்பாக்கண்டவாசிகன்பால்தோன்றும் மேம்பட்டலக்ஷணங்களென்று பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

ஐரோப்பியரின் தற்காலநாகரிகத்துக்குக்காரணம் அவர்கள் சாஸ்திரப்பயிர்ச்சியும், செல்வமும். பிரகிருதசாஸ்திரத்திலும், ரஸவாதத்திலும், கணிதத்திலும் விசேஷத்தேர்ச்சியுடையவராய்நாட்டார், ஜகத்துக்கின்றியமையாத சக்திகளான ஓசை, சூடு, ஒளி, மின்சாரம், காந்தம் முதலியவைகளில் நன்குபயின்று அவைகளை உண்டாக்கவும் சேர்த்துவைக்கவும் அழிக்கவும் வேண்டிய பலவிதகருவிகளைக் கண்டுபிடித்து அவைகளின் உபயோகத்தினால் உலகவாழ்க்கைக்குதவக்கூடிய சௌகரியங்களை யதிகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவைகளாற் காததூரத்தைக் கால்நாழிகையிற் கடக்கக்கூடிய வண்டிகளும், பதின்காதம்வரை பளிச்செனவிசும் விளக்குகளும், நூறுகாத இடையீட்டிலுள்ளவரோடு நேர்நின்றுபேசுவதுபோற்பேசும் கருவிகளும் சித்தமாயிருக்கின்றன. இன்னும் இவ்வியந்திரஜாலங்களைக் கைத்தொழில்களில் உபயோகித்துத் தினந்தோறும் உலகவாழ்க்கைக்குதவும்பொருள்களை மிகுதியாகச் சொற்பகாலத்திற் குறைந்த செலவிற்கெய்து உலகமுழுதும் அனுப்பி விற்று ஏராளமானசெல்வத்தைக் குவித்திருக்கிறார்கள். ஆதலின் அவர்கள் செல்வத்திற்குக் கல்வியும் அதை உலகவிஷயங்களுக்குபயோகித்தலில் விடாமுயற்சியும் ஊக்கமுடைய காரணம். பலர்சேர்ந்தஇடத்து ஐக்கியமும், பிறர் மாட்டு நம்பிக்கையும், அவர்க ளொருவருக்குளொருவர் தன்னலம் பாராட்டாமையும் முக்கியசாதனங்களாயிருந்து, அவர்கள் பலர்கூடப் பெரியகாரியங்களிற் றலையிட்டு விசேஷலாபத்தையடையக் காரணமாகின்றன. அவர்கள் கடலைக்கடந்து கண்டவிடமெல்லாம்சென்று உடலைவெறுத்துழைத்துப் பாடுபடுதலில் தந்திகரில்லாதவர். இத்தகையகுணங்களுடைய ஜனங்களிடத்துக் கல்வியிலும் செல்வத்திலும் மேம்பட்டுவிளங்கும் நாகரிகத்தையே மற்றநாகரிகங்களுக்கெல்லாம் உயர்வாகநினைக்கக்கூடிய நாகரிகமெனவெண்ணுகின்றார்கள்.

மேற்சொன்ன கல்வியின்மேன்மையால் உலகத்தார் எல்லோருக்கும் நன்மையையும் சௌகரியங்களையும் விளைவித்த ஐரோப்பியர் தங்களுக்குத் தீமைசெய்துகொள்வதிலும் சமர்த்தரானார்கள். பசுவின் பாலைக்கறந்து பாம்புக்களிப்பதுபோல் தங்கள் கல்வியின்றிறத்தைக் கூட்டி உயிர்க்கொலைக்குரிய மகாசாதூர்யமான சாதனங்கள்செய்வதற்கெலவிட்டனர். பிரங்கியினின்றும் வெளிப்பட்டுக் காததூரத்துக்கப்

பாற்போய்விழுந்து விழுந்தவிடத்தில்வெடித்துச் சுற்றுமுள்ளவுயிர்களையும் சகல ஸ்தாவரஜங்கமங்களையும் அழிக்கும் வெடிகுண்டுகளையும், துப்பாக்கிகளினின்றுகிளம்பி மனிதருடையின்பாய்ந்து தான்பதிந்த விடத்தில்வெடித்துக் கொல்லும் வெடிபவைகளையும், பெரியபீரங்கிகளை நொடிப்பொழுதில் எத்திக்கிலும் திருப்பக்கூடியகருவிகளையும், அப்பீரங்கிகளுக்குக் குண்டுகளும் வெடிமருந்தும்போட்டுத் தீயும் பற்றவைக்கு மியந்திரங்களையும் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர்.

உலகில்வாழ் மற்றெல்லாவுயிர்களினும் மனிதன் ஒருவிதத்தில் தாழ்ந்தவன். மற்றெல்லாவுயிர்களுக்கும் தம்மைக்காத்துக்கொள்வதற்கும், பகையைவெல்வதற்கும் இன்றியமையாததான ஆயுதமொன்று சிருஷ்டியில் அமைந்திருக்கிறது. புவிக்கு நகமும், குளவிக்கும் தேளுக்கும் கொடுக்கும், பறவைக்கு மூக்கும் இயற்கையிலமைந்திருக்கின்றன. ஆனால் மனிதனுக்கோ இவ்விரண்டுக்கு முதலக்கூடியவறுப்பொன்றும் இயற்கையிலமையவில்லை. ஆயினும், வேறு இயற்கைப்பொருள்களைக்கொண்டு இவைகளுக்குதவும் ஆயுதங்களைச்செய்துகொள்ளும்பொருட்டுப் பகுத்தறிவென்னும் விசேஷபாக்கியத்தை மனிதன் பெற்றிருக்கிறான். படிப்பினால் விஷயங்களை யறிந்து கல்வியாலாகித்து ஆராய்ச்சியாற்புதிதுபுதிதான விநோதங்களைக் கண்டுபிடிக்கிறான். இப்பாக்கியமே யவன்தூர்ப்பாக்கியமாய் எக்காலத்திலும் எத்தேயத்திலும் உயர்தரக்கல்வியின், உணவும் பொருளும்மீட்டற்குரிய சாதனங்கள்மிகுந்தவிடத்துப் பளிச்சென்றெளிமிகுத்துவிசும் விளக்கின்புறத்தேதொடரும் செறியிருள்போல அத்தனைக்கத்தனை கோரமான கொலைக்கருவிகளும் மிகுத்திருக்கின்றன. இயற்கையாற்பெற்ற வறுப்புக்களைக்கொண்டே யெந்நாளும் ஒன்றுபோற்கொன்றும் தின்றும் உயிர்வாழும் மற்றஜந்துக்களையும் மனிதனையும் நேர்வைத்துநோக்கின் இவன் உயர்வுக்குக்காரணமான பகுத்தறிவே, இவனிழிவுக்கும் காரணமாய் மாட்டுக்குக் கொம்பைப்போலவும், பாம்புக்குப் பல்லைப்போல்வ மாய்விடுகிறது.

உலகில் மற்றெவ்வுயிருக்குமில்லாதபொருளைக் கடவுள் கருணையால் நமக்கருளியிருக்க நாம் அதை மற்ற ஜீவன்களுக்குள்ள வேறுபுப்பின்கீழ்மைக்குத் தாழ்த்திவிடுதல் தேவதுஷணமாகாதா? இப்

பகுத்தறிவாற்கண்டறியும் நூதனவிஷயங்களை யுலகத்தின்சேஷமத் துக்குமட்டுமே யுபயோகிக்கிறதென்றும், விபரீதங்களுக்குபயோகிக் கக்கூடாதென்றும் வரையறுத்து அனாதச் சகலநாட்டாரும் அது சரித்த அன்றுதான் மனிதனுக்கு மற்றஜந்துக்களைக்காட்டிலு முயர் வேற்படும். இத்தகையவிதிகளுக்கடங்கிப் போர்புரியா தொருவரை யொருவர் கோரமாய்க் கொன்றுமாய்க்கும் ஐரோப்பியருடைய நாக ரிகமானது, அவர்கள் புத்தியினும் மனத்தினும் புகுந்து அவைகளை விளக்கி, அவர்கள் கல்வியும் செல்வமும் தர்மவழிப்பட்டு உலகத்தார் நன்மைக்கும் சேஷமத்துக்குமே யுதவும்படிக்கும், கொடுங்கொலைத் தொழிலுக் குதவாதிருக்கும்படிக்கும் புகட்டாமையின், வெளியில் மாத்திரம்பொதிந்து உட்புகாத நாகரிகமாக மேல்நாட்டுநாகரிகம் விளங்குகின்றது.

சிறுபஞ்சமூலம்.

பதினெண்கீழ்க்கணக்குகளிலொன்றாகிய சிறுபஞ்சமூலம் சென்னை ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையிற்பதிக்கப்பட்டிருத்தல் பலரும் அறிவர். அச்சிட்ட சிறுபஞ்சமூலப்பாடல்களுக்கும் புறத்திரட்டிற் கண்ட சிறுபஞ்சமூலப்பாடல்களுக்கும் வித்தியாசம் மிகவும்காணப் படுவதால், அவற்றிற் சிலவற்றை ஈண்டு வரைகின்றேன்.

பொருளுடையான் கண்ணதேபோகமறனு
மருளுடையான் கண்ணதேயாகும்—அருளுடையான்
செய்யான்பழிபாவஞ்சேரான் புறமொழியு
முய்யான்பிறர்செவியிற்குய்த்து. (அச்சுப்பிரதி ௩.)

இதன்நான்காவதடி “பிறர்செவிக்குய்த்து” என்று புறத்திரட்டிற் காணப்படுகிறது. இதுவே ஓசையின்பமுடையதாகவிருக்கின்றது.

வான்குருவிக்கூடரக்குவாலுலண்டுகோற்றருதல்
தேன்புரிந்தியார்க்கஞ்செயலாகா—தாம்புரிஇ
வல்லவரவாய்ப்பனவென்றொரோரோருவர்க்
கொல்காதோரொன்றுபடும். (அச்சுப்பிரதி ௨.)

இதற்கு உரைகாரர்,.....“தேன் - தேனீக்களாற்றிரட்டப்பட்ட தேன்பொதியும், புரிந்து=விரும்பியார்க்கும் ஒரோவொருவருக்கு ஒல்காதோரொன்றுபடும்” என்று பொருள் எழுதியிருக்கிறார். இச்செய்யுள், புறத்திரட்டில்,

வாண்குரீஇக்கூடரக்குவாலுலண்டுகோற்றருதல்
தேன்புரிந்ததீயாரீக்குஞ்செயலாகா—தாம்புரீஇ
வல்லவர்வாய்ப்பன்னவென்றொருவருக்
கொல்காதோரொன்றுபடும்.

என்று காணப்படுகிறது. புரிந்தது என்றிருப்பின், பொருள்கொள் ளுதல் சுலபமாகிறது. சங்கச்செய்யுள்களெல்லாம் எளிதிற்பொரு ளுணரக்கூடியனவேயொழிய வலிந்துபொருள்கொள்ளக்கூடியனவன் மையின், புறத்திரட்டுப்பாடமே நன்றென எண்ணுகிறேன்.

பண்டாரம்பல்கணக்குக்கண்காணிபாத்திலலா
ருண்டாரடிசிலேதோழிற் கொண்டாரா
யாக்கைக்குத்தக்கவறிவில்லார்க்காப்படுப்பிற்
காக்கைக்குக்காப்படுத்தேறு.

(அச்சுப்பிரதி ௪௦.)

இச்செய்யுளுக்கு உரைகாரரார் கீழ்வருமாறு உரை எழுதப் பட்டுள்ளது.

(ப - ரை.) “பண்டாரம் - பண்டாரத்தினையும், பல்கணக்கு - பல கணக்கையும், கண்காணி - கண்காணியையும், இல்லார் - தன்கோ யிலினுள்ளுறையு மங்கையரையும், உண்டு ஆர் அடிசில் - தனக் குண்ண வாக்குமுணவினையும், பாத்து - பகுத்து, யாக்கைக்குத்தக்க - மக்க ளுடம்பிற்குத்தக்க, அறிவில்லார் - அறிவில்லாரையும், தோழிற் கொண்டாராய் - தன்தோழரைப்போலக்கொண்டவராய், கா படுப்பின் - காவாவிடின், (அக்காவல்) காக்கைக்கு - காகத்திற்கு, சோறுகாப்பு அடித்த - சோற்றுக்காவலமைந்தாற்போலும்” என - று. இது விளங்க வேயில்லை. இச்செய்யுள் புறத்திரட்டில்,

பண்டாரம்பல்கணக்குக்கண்காணிபாத்திலலா
ருண்டார் அடிசிலேதோழிற் கண்டார்
யாக்கைக்குத்தக்கவறிவில்லார்க்காப்படுப்பிற்
காக்கைக்குக்காப்படுத்தேறு .

என்று காணப்படுகிறது.

பண்டாரம் என்ற ஒருகுழுவினர் சங்ககாலத்திலில்லையென்பது நிச்சயமன்றோ. ஆஃதன்றியும், காக்கையைச் சேர்ந்துக்குக் காவலமைத்தாற்போல என்பது உவமானமாகையால், அதற்குத்தக்கபடி மேலும் காப்பு அடுப்பின் என்றுச்சரிக்கப்படவேண்டுமேயொழிய கா படுப்பின் என்றுபிரித்துப் பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தாதாம்.

இதன்பொருள், பொக்கிஷக்கணக்கனையும், மேற்பார்ப்போனையும், பாத்தில்லாருண்டாரையும், உணவே தோழனாகக்கொண்டவரையும், ஸ்தூலதேகமுடையவனாயிருப்பதுகொண்டு அறிவிவியாயிருப்பவனையும் நம்பின், காக்கையைச் சேர்ந்துக்காவலுக்கு அமர்த்தியது போலாம் - என்பதாம்.

சோமசுந்தரதேசிகள்.

உ

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஹிந்துஹைஸ்கூல்
தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதர்

ரே. அப்புவையங்காரவர்களாலியற்றப்பட்ட

அ ர ச வ ா ழ் த் து .

நேரிசையாசிரியப்பா.

- திருமலர்த் திருவுறு திருமறு மார்பன்
சங்கு சக்கர மங்கையிற் கொண்டோன்
நல்லார் தமக்கிட ரெல்லாம் புரிந்த
பொல்லா வசுரைக் கல்லா வரக்கரை
௫. யமரி லழித்தடை யன்பரை யளித்து
நல்லறம் வளர்க்க நரசிங்க முதலாம்
பல்லுரு வெடுத்தருள் சொல்லரும் பரம்பரன்
செழுநீர்க் குளங்களிற் கெழுமிதழ் விரிந்த
செங்கம லத்தில்வெண் சங்குற விங்குள
௧௦. மின்னார் நுதற்கு மினீர்முகத் தினுக்குந்
தன்னார் கலைசில தாங்குறை பொழுதும்
பொன்னார் கலையெலாம் பொருந்திய காலையும்

- ஒவ்வா திருக்கு முறுதுயர் தவிர்க்க
மதியதி லோர்ந்து மதியெனும் வானவன்
௧௫. செந்தீ யதனிடைச் சேர்ந்தருந் தவத்தைச்
செய்தலை யொக்குந் திருமல்வி நாட்டில்
மின்னூர் பரோதா மேவிய சிறப்பாற்
கொன்னூர் தடம்புயக் குரிசிலை யொக்கும்
பொழில்புடை சூழும் புதுவைமா நகர்வாழ்
௨௦. கோதை சூழிக் கொடுத்தருள் தண்பூங்
கோதை சூழிக் குதூகலத் தோடும்
ஐவா யரவி லறிதுயி லமர்ந்தருள்
மணிவண்ண னாகிய வடபத்ர சயநன்
செந்தா மரைபுரை திருக்கண்ண னருளால்
௨௫. மன்னர்பா லன்பு மறமு மானமும்
உற்றிடத் துதவலு முளஞ்சோர்வி லாமையும்
முதலிய வாக மொழியுநற் குணமமை
நல்லோர் பல்லோர் நண்ணுமுட் புறத்தாய்
இங்கில் லாப்பொரு ளெங்கணு மிலையெனப்
௩௦. புங்கவர் புகழெலாப் பொருளு முடையதாய்க்
கண்ட பொழுதே கண்கழன் றென்னூர்
மண்டனில் வீழ்ந்து மாய்ந்திடச் செயவல
பற்பல வகையா நற்பொறி படைத்ததாய்
அருமையு முயர்வு மகலமுந் திண்மையும்
௩௫. அமைந்த மதிரை ணுழ்திரைக் கடலாம்
நீரரண் முதலிய நீளர ணுடையான்
தான்முயன் றியற்றிய தவத்தில்யா வர்க்கும்
வேண்டிய வேண்டிய விழுமிய பொருள்களை
நல்குமா வணங்களு மல்குகா வணங்களும்
௪௦. மாடமா ளிகைகளுங் கூடகோ புரங்களும்
பாடசா லைகளும் பலதொழிற் சாலையும்
கலங்களிற் சுரக்குங் கணிப்பரும் பொருள்களும்
நிலங்களிற் சுரக்கு நீணிதி வகைகளும்
இங்கிதிற் போலுல கெங்குமுற் நிலவெனக்
௪௫. கண்டவர் புகழும் லண்டன்மா நகரான்

- இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்ட
பெருமை மருவிய பெரியோர் குழாங்களுங்
கல்வி யறிவொழுக் கங்களோடியர்ந்த
செல்வமுஞ் சேருந் திருவுடை மன்னரும்
௫௦. மணியினும் பொன்னினு மற்றைய பொருளினுஞ்
செய்கல முதலிய சேர்ப்பதும் விற்பதும்
ஆம்வா ணிகத்தி லரும்பொருள் பெறுநரும்
அவரவர் தகுதிக் கமைவதாம் முயற்சியைக்
குறைவறச் செய்து நிறைபொரு ளுறுநரும்
௫௫. இன்பமு மேமமு மேவியெப் பொழுதும்
துன்பமே யிலாத தோமிலா தோரும்
ஆகிய பல்வகை யரும்பெருங் குடியினுள்
ஒருகா ரியச்செயல் பலவாத் தோன்றின்
அவற்று ளாவ தாராய்ந் தறிந்து
௬௦. செயுங்கால் வாய்க்குந் திறனாடிச் செய்தலுந்
துணிவு பிறக்கும் வகைசொல் லுதலும்
ஆலம் வீழ்போ லாகினைத் தாங்கலும்
வல்ல வமைச்சர்கண் மன்னுநல் லவையான்
கூற்றுவன் றானே கொதித்துமேல் வரினும்
௬௫. மனமலை யாது மலைந்திடு மாற்றல்சால்
பகைவரை வெகுண்டு பார்க்குங் கண்கள்
அவர்வே லெறியவஃ தாற்றா திமைக்கிற்
புறங்கொடுத் திடுதலைப் பொருவுமென் றதுவுஞ்
செய்கிலா வீரமுந் தீரமு மேவிப்
௭௦. பற்றலர் முற்றவும் படுகளத் தவிய
எற்றிடு வன்படை வெற்றியம் படையான்
பகைவராற காணப் படாப்பின் பாலன்
எட்வர்ட் சக்ர வர்த்தியின் பர்லன்
அவரவர் சமய மாசிய கெடாமற்
௭௫. மண்ணருள் புரிதலிற் றந்தைதா யணையான்
இனியன வருளியு மிதமதைப் புரிந்துந்
தனையடை பவர்க்குத் தந்தைதா யணையான்

- இரவி மறையா வீரும்பெரு நாட்டினன்
நன்மை யெங்கணு நலம்பெற் றோங்கவும்
௮௦. புன்மையில் வலகின் புறம்போ யேங்கவுஞ்
செங்கோல் நடாத்தும் ஜயவீர சிங்கம்
ஐந்தாம் ஜார்ஜெனு மழகிய பெயரினை
நாவலர் புகழங் காவலர் பெருமான்
எளியரை வலியவ ரேதிர்த்திடர் வினாத்தற்
௮௫. கிரங்கி யவர்க ளினைவொழித் திதேற்
கேன்று புரிந்திடு மிப்பெரும் போரிற்
பரவிய கோடிய பகையிரு ளோட்டிப்
பகற்கதி ராமெனப் பல்கோளி நாட்டி
ஆங்கில ராட்சியே யவனியி லோங்க
௯௦. வெற்றி மாலையை மேதகப் புனைந்து
இங்கிலாந் திந்தியா விவைமுத லேவைக்கும்
ஏகசக் ராதி பதியா யிலகித்
திர்க்கமா மாயுளுந் திடகாத் திரமுங்
குறைவிலாச் செல்வமு மறைவிலா ஞானமும்
௯௫. பெற்றொளி நிறுவிப் பெரும்புகழ் தழைத்துப்
பின்பெறு மேரிப் பெருமாட்டி யொடும்
புத்திரர் பௌத்திரர் புகல்பிர பௌத்திரர்
மித்திர ராஜியா மேதகு களையொடும்
பன்னருஞ் சிறப்பொடும் மன்னி
௧௦௦. நீடாழி யுலகில்நீ ழேழிவா ழியவே.

உ
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்
பதினான்காம்வருஷோத்ஸவ
மங்களவாழ்த்து.

—••••—
நேரிசைவேண்டா.

நல்லோர்வரவுநனிநன்றுநல்லகல்வி
வல்லோர்வரவுதனிமாண்புடைத்தீவ்—வெல்லா
மொருதலைதோன்றவுயர்சாமிக்கணவேள்
வருகவினாநல்லவரவு.

நிலைமண்டில் ஆசிரியப்பா.

மண்டலமெவற்றினுமெண்டகுசீர்சால்
விடைலத்தேவருங்கண்டுளமுவுக்கும்
நந்தமிழ்நாட்டினுள் அந்தமில்ல்தொல்சீர்ச்
சுந்தரமிசுந்துசந்திரமொளவிமுன்

௫. சோமசுந்தரனெனநாமப்புனைந்த
கோமகனாகிக்குவலயம்புரந்து
நற்றமிழ்ச்சங்கநாயகனாக
வுற்றினிதமர்ந்தவுயர்மதுரைக்கண்
தென்னர்முன்வளர்த்ததிறம்போன்றினறும்

௧0. மன்னவைநிறுவீவளர்த்தனன்றமிழை
வேண்டிற்றியாவையுந்விற்பனர்க்குதவும்
பாண்டித்துரையெனுமாண்டகையதன்பின்
தண்டமிழ்காக்குந்தலைவனென்றபந்தோர்
எண்டிசைபுகமுய்ராஜராஜேயூர

௧௫. சேதுபதியெனவோதிடுமுகவை
ஆதிபனதிபதியாகவமர்ந்துதன்
முன்னோர்புரிந்தமுறையிற்புரக்குந்
தன்னேரில்லாத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
பன்னான்காண்டெனப்பன்னுமிவ்வருட

௨0. நன்னாளுந்சவநலந்திகழ்ந்தோங்க

- இந்நீலமதனி பொன்னகரெனச் சொல்
சேன்னை லண்டினெனுஞ்செழும்பதிகளிற்
கனம்பெறுசர்வதலாசங்கத்தில
உரு. தினம்புகழ்கல்வியில் தேர்ச்சிபெற்றுயர்தரப்
பட்டமாகியதிவான்பகரூரெனப்பெய
ரொட்டியசிறப்புற்றுயர்ந்தோனாகி
ஆங்கல்மலாட்டினரியபிராஞ்சுட
னோங்கயகிரீக்கெனவுபர்நான் குமொழியினும்
வல்லவனாகிச் சொல்லருங்கணித
௩௦. எல்லைகண்டவனென்றியாவருமியம்பத்
தன்னிகர்தானுத்தமிழுமாரியமும்
உன்னிப்பயிலுமுயர்குணக்குரிசில்
செந்தமிழ்நிலத்தும் அந்தமிழகத்துஞ்
சந்ததங்கருணைச்சிந்தனைமறவான்
௩௫. பூதலத்தெவருஞ்சோதரமுறையில்
ஆதரத்தொடுசேர்ந்தடைந்திடுநன்மை
முக்கியமெனச்செயும்க்கியசங்கம்
மிக்கபல்களையுடன்மேம்படநாளும்அச்
சங்கம்பலவுந்தமிதமிநாட்டிடுந்
௪௦. துங்கமேவுசுவாமிக்கண்ணெனும்
பேர்திகழீழ்பலபெற்றிடுங்கோமான்
சீர்திகழிச்சபைசிறப்புற்றோங்க
வந்துநற்றலைமைவகித்தனனிதுவும்
நந்தமிழ்ச்சங்கநற்பாக்கியமோ
௪௫. தமிழ்நாடியற்றியதவப்பெரும்பயனோ
அமிழ்சனதமிழ்மாதரியநற்றவமோ
யாதெனப்புகல்சேமிப்பெரும்பாக்கியம்
மாதலப்புதழ்மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்
இன்றுபோலென்றுமினிதுதழைத்து
௫௦. நன்றுபல்லாண்டிடைபெறும்வண்ணம்
எங்கணுநிறைந்துறைபெல்லாட்வல்ல
புங்கவனிணைபடிப்போதிறைஞ்சதுமே.

நேரிசைவேண்பா.

வாழ்கமஹையோர்மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்
வாழ்க இவனுஹபுமாசபையோர்—வாழ்க
முறைதிறம்பாக்காத்துமுழுதுவகந்தாங்கும்
இன்றமகன்செங்கோலுமினிது.

தல்லசிவன்பிள்ளை.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
பதினான்காம்வருஷோற்சவாலத்தில்
புரொபஸர் ஜே. ஸி. போவ்ஸ் அயர்கள்
விஜயஞ்செய்தபோதுகூறிய
மங்களவாழ்த்து.

கல்வேண்பா.

மன்னு வளம்படைத்த வங்காள நன்னாட்டுத்
துன்னுகலை சேர்மதிபோற் றேன்றியே—பன்னு
திருவகலாச் செம்மை திகழ்கருமந் நாட்டுச்
சருவகலா சாலைச் சபைக்கண்—ஒருவனென
எண்ணற் கமர்ந்துலகி லெக்கலையும் நன்றாய்ந்து
மண்ணிற் பவுதிகத்தின் மாண்பனைத்தும்—நண்ணுணர்வாற்
கண்டுணர்ந்தி யாருமிது காண்பு புதுமையென
விண்டுவியப் பெய்த விளக்கியோய்—உண்டியிரென்
றெண்ணாத பல்பொருட்கு மேயுமுயிரென்றெவர்க்கும்
கண்ணாக் காட்டிக் களிப்பித்தோய்—பண்ணாரின்
தேயமொழி யைப்பரிவிற் செல்வச் செழுஞ்செவிதித்
தாயெனநன் றேம்புந் தகவுடையோய்—தூயவென்றி
மேவுந்திறல் படைத்த மேனாடும் கல்லமொிக்
காவும் வியந்து களிப்பெய்தப்—பூவுலகில்
தங்குஞ் சிகதீச சந்திரபா சென்றற்றூர்
எங்கும் புகழ் வினிதிருப்போய்—துங்கமிரு
பாண்டியர்முன் காத்த பயன்மிருகூ டற்பதிக்கண்
ஈண்டுபுகழ் ராஜராஜேஹரப்பேர்—ஆண்டகையாம்
சேதுபதி காப்பத் திகழும் தமிழ்ச்சங்கம்
ஈதுபதி னாலாண் டினிதெய்தித்—தீதின்றி
மன்னியது மற்றிதற்கு மாதகையோய் நின்வரவும்
உன்னிய திலாமே யுறுதலால்—துன்னு
வளமருவி யாண்டு மகிதலத்திச் சங்கம்
தளர்வகன்று வாழும் தழைத்து.

V. S. அரங்கலாமி ஐயங்கார்.